

အေးအိမ်က တစ္ဆေမျက်နှာများ

BURMESE
CLASSIC

တစ္ဆေမက
ပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်တဲ့
မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့
သူ့ကို ညှိယူပြီး

အမှာ

တစ္ဆေရုပ်ရှင်ကားများက ရိုက်ပြလေ့ရှိသည့် ယုတ္တိမတန်
သောရိုက်ချက်များကို အားလုံးသိကြပါလိမ့်မည်။

အဆမတန် ရှည်လျားသည့်လက်သည်းများ။

ပါးစပ်ဖြလိုက်လျှင် ထွက်လာသည့်အစွယ်များ။

သရဲက လည်ပင်းကို ငုံ့ခဲလိုက်တာခံရလို့ တစ္ဆေဖြစ်သွား

ကြသူများ။

အလင်းရောင်စူးစူးကျရောက်လာလျှင်

ဒုက္ခရောက်ကုန်သည့်သရဲများ စသဖြင့်။

တကယ်တော့ တချို့လူတွေ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြည့်နေသည့်
အပေါစားသရဲကားတွေမှာ ဒါတွေပဲ ထပ်တလဲလဲမဟုတ်လား။

ဒီဝတ္ထုဟာ အဲဒါတွေ လွမ်းမိုးခံရလို့ စိတ်စွဲလမ်းပြီး တစ္ဆေ
သရဲကို ယုံကြည်လာကာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာချို့တဲ့ လာကြသူတွေ
အတွက် ဆင်ခြင်နိုင်ကြဖို့ သတိပေးလိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်မျှ
သာပါ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁)

ကားက ကွေ့ကောက်သောမြေနီလမ်းကလေးအလွန်တွင်
ထိုး၍ ရပ်သွားလေသည်။

‘ကျိုင်ပဲ...ကွာ’

ကားမောင်းလာသူ ဇော်ရဲ၏နှုတ်က ရေရွတ်သံကြောင့် သူတို့
အားလုံး ဇော်ရဲကို ဝိုင်းကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

‘ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲကွာ...ဇော်ရဲ’

အောင်ခန့်က ဇော်ရဲကို လှမ်းမေးသည်။ သူ့အသံက ဇိတ်
ပျက်နေသံ တစ်ဝက်ပါနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထစ်ထစ်မျက်နှာများ

‘ဒုက္ခပါပဲဟယ်...ငါတို့ဒီလမ်းကို လာမိတာမှားပြီနဲ့တူ
တယ်’

စူးစူးကလည်း မိန်းကလေးပီပီ ညည်းညူးသံပြုသည်။ စိုင်း
လင်းတစ်ယောက်ကသာ ကားကူရှင်ကိုခေါင်းမိုကာ ပီကေဝါရင်း
ငြိမ်နေသည်။

‘ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူးကွာ...ကြည့်မှသိရတော့မှာပဲ’
ဇော်ရဲက ညည်းညူးသံဖြင့် ပြောဆိုရင်း ကားပေါ်မှာ ဆင်း
သွားလေသည်။

လူသူဝေးသော ဝန်းကျင်နေရာတစ်ခုဖြစ်၍ ငှက်အော်သံ၊
သစ်ရွက်လေတိုးသံများမှအပ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။
ပျောက်ကျားမျှသာ ထိုးကျနေသော နေရောင်ကလည်း ညှို့မှိုင်း
အုပ်ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးများ၏အကိုင်းအခက်တို့ကြားတွင်
အလင်းအားဖျော့တော့လွန်းနေသည်။

အောက်ရောက်သွားသော ဇော်ရဲက ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်ကာ
ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးနေသည်။ အောင်ခန့်ကလည်း ကားပေါ်မှ ဆင်း

www.burmeseclassic.com

လိုက်သွားပြီး ဇော်ရဲဘေးရောက်သွားသည်။

‘ရေတိုင်ကီက ရေတွေစိမ့်နေတာပဲ..အဲဒါကြောင့် Heat တွေ တက်ပြီး ဂက်စကတ်ပြတ်သွားတာကွ..ကျွန်ုပ်’

‘ဟာ..အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး..ဝပ်ရှော့ပို့ပြီး အင်ဂျင်ဖွင့် မှရတော့မယ်’

‘ဟာကွာ..မင်းကလည်း ဒီလိုနေရာမျိုးကြီးမှာ ဘယ်က ဝပ်ရှော့ရှိပါ့မလဲ..တကယ့်မြေပဲကွာ’

စက်ဖုံးဖွင့်ပြီး ကားခေါင်းရှေ့၌ ပြောဆိုနေကြသော ဇော်ရဲ နှင့်အောင်ခန့်တို့၏အသံများကြောင့် မိန်းကလေးဖြစ်သူ ဇူးဇူး မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားတော့သည်။ စိုင်းလင်းကတော့ ခုချိန်ထိ ပီကောဝါးမပျက်သေး။ ဇူးဇူးပါမနေနိုင်တော့ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဇော်ရဲနှင့်အောင်ခန့်တို့နှစ်ယောက်အနားသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

‘ငါတို့ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ..ဇော်ရဲ..နင်ကလည်း သေသေချာချာ စစ်ကြည့်ပါဦးဟာ’

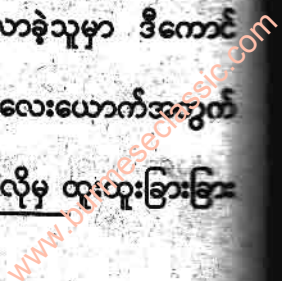
‘နင်ကလည်း သေသေချာချာ စစ်ကြည့်ပြီးလို့ ပြောတာ ပေါ့ဟ..ဂတ်စကတ်ပြတ်သွားပါတယ်ဆို’

‘အေးဟယ်..စမ်းကြည့်ပါဦး..ရှေ့နားဆို ဆိုင်လေး ဘာလေးရှိချင်ရှိမှာပေါ့’

ဇော်ရဲ သူလက်ကနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် ကားပေါ်တွင် ပီကောဝါးရင်း ငြိမ်နေသော စိုင်းလင်းက သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာကာ..

‘ကြည့်မနေနဲ့ဇော်ရဲ..ငါးနာရီ ဆယ်မိနစ်ရှိနေပြီ..ဒီအချိန် မင်ကားကိုပြင်ပြီး ထိန်းမောင်းနိုင်ဦးတော့ ဘယ်လိုမှ ကညင် ပင်စခန်းတောင် မရောက်နိုင်တော့ဘူး..ကညင်ပင်စခန်းနဲ့ မြို့က လည်း အဝေးကြီးလိုသေးတယ်’

သူတို့အားလုံး စိုင်းလင်း၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိကြ သည်။ တကယ်တော့ သည်ခရီးကိုခေါ်လာခဲ့သူမှာ ဒီကောင် စိုင်းလင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်အတွက် အခုလိုအားလပ်ရက်အချိန်မျိုးတွေမှာ ဘယ်လိုမှ ထူးထူးခြားခြား

၅

သွားစရာ လာစရာမရှိ။ တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက်လည်
 ဒါမှမဟုတ်၊ ကိုယ့်မြို့ကလေးထဲပဲ စက်ဘီးတစ်ယောက်တစ်စီး
 ဟိုသွားဒီသွား ဟိုဆိုင်ထိုင် ဒီဆိုင်ထိုင်လောက်ပဲ ရှိခဲ့ကြသည်။
 ခုတော့ စိုင်းလင်းက သူတို့မြို့ကလေးနှင့် မိုင်(၆၀)ကျော်လောက်
 ဝေးသော သူဦးလေးခြံကြီးကို သွားရောက်ကြရန် အကြံပေးခဲ့
 သဖြင့် သူတို့အားလုံး ဇော်ရဲ၏ကားဖြင့် အခုလို ခရီးထွက်
 လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အဲဒီတုန်းက စိုင်းလင်းပြောခဲ့သည်များကလည်း
 သူတို့အတွက် သွားချင်စရာ။

‘ဟိုမှာ...ငါ့ဦးလေးရဲ့ခြံစောင့်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်ကွ...
 ခြံထဲမှာလည်း သံပုရာပင်၊ ကျွဲကောပင်တွေ၊ သရက်ပင်တွေဆိုတာ
 အများကြီးပဲ။ ဇူးဇူး နင်ကြိုက်တဲ့ မာလ ကာသီးအပွကြီးတွေလည်း
 အများကြီးပဲဟ...တို့တွေ ဒီကနေ စားစရာသောက်စရာတွေ ဝယ်
 သွားပြီး ဟိုမှာပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ပြီး ညနေအိပ်ပွန်
 ခဲ့ကြမယ်...အပြန်မှာ ခြံကထွက်တဲ့အသီးတွေလည်း ခူးခဲ့ကြ
 မယ်... အခုလောက်ဆို ပိန္နဲသီးကြီးတွေလည်း ညှည့်လောက်ပြီကွ...’

ရိုက်ရန်ဟုဆိုကာ သူ့ SONY အမျိုးအစား အော်တိုကင်မရာ တစ်လုံးကိုပင် ယူလာခဲ့သည်။

အခုတော့ ခရီးစထွက်လာကတည်းက ခဏခဏထိုးရပ်ကာ ပျက်နေသော ဖော်ရဲ၏ကားကြောင့် သူတို့အားလုံး အစီအစဉ်တွေ လွဲချော်ကာဒုက္ခ ရောက်ရလေတော့သည်။ တကယ်ဆို (၂)နာရီ ကျော်ကျော်လောက်သာ မောင်းရမည့်သည်ခရီးကို ကားခဏ ခဏပျက်နေသဖြင့် လမ်းတစ်ဝက်ကျိုးတွင်ပင် ညနေ(၅)နာရီ ကျော်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ဆိုးသည်က သည်ခရီးမှာခရီး သွားကားများ သွားလှေသွားထ ရှိသော ခရီးလမ်းတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ တောတွင်း လမ်းတစ်ခုဖြစ်နေခြင်းပင်။ ဒီတော့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အကူ အညီရရန် လူနေအဆောက်အဦ၊ ဆိုင်တစ်ခုမှ ရှိမနေ။ သူတို့မြင် မြင်သမျှ ဝန်းကျင် အရာခပ်သိမ်းတို့မှာ သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းတို့ ညှိမှိုင်းအုပ်ဆိုင်းနေသည့်မြင်ကွင်းများသာ..

‘တို့..ကားကို ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ပြီး..ကညင်ပင်စုန်းအထိ လမ်းလျှောက်သွားကြမှဖြစ်မယ်’

ရိုက်ရန်ဟုဆိုကာ သူ SONY အမျိုးအစား အော်တိုကင်မရာ တစ်လုံးကိုပင် ယူလာခဲ့သည်။

အခုတော့ ခရီးစထွက်လာကတည်းက ခဏခဏထိုးရပ်ကာ ပျက်နေသော ဇော်ရဲ၏ကားကြောင့် သူတို့အားလုံး အစီအစဉ်တွေ လွဲချော်ကာဒုက္ခ ရောက်ရလေတော့သည်။ တကယ်ဆို (၂)နာရီ ကျော်ကျော်လောက်သာ မောင်းရမည့်သည်ခရီးကို ကားခဏ ခဏပျက်နေသဖြင့် လမ်းတစ်ဝက်ကျိုးတွင်ပင် ညနေ(၅)နာရီ ကျော်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ဆိုးသည်က သည်ခရီးမှာခရီး သွားကားများ သွားလှေသွားထ ရှိသော ခရီးလမ်းတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ တောတွင်း လမ်းတစ်ခုဖြစ်နေခြင်းပင်။ ဒီတော့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အကူ အညီရရန် လူနေအဆောက်အဦ၊ ဆိုင်တစ်ခုမှ ရှိမနေ။ သူတို့မြင် မြင်သမျှ ဝန်းကျင် အရာခပ်သိမ်းတို့မှာ သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းတို့ ညှိမှိုင်းအုပ်ဆိုင်းနေသည့်မြင်ကွင်းများသာ..

“တို့..ကားကို ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ပြီး..ကညင်ပင်စုန်းအထိ လမ်းလျှောက်သွားကြမှဖြစ်မယ်”

စိုင်းလင်းက အကြံပေးလေသည်။ အောင်ခန့်က..

'ကားကို သည်အတိုင်းထားပစ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား' ဟု မေးသည်။

'ဘာမှမပူနဲ့ သည်လမ်းကို သစ်သမားတွေအပြင် ဘယ်သူမှ မလာကြဘူး..ကညင်ပင်စခန်းက တောအုပ်တစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့ သိပါတယ်..သူ့ကိုပြောပြီး အကူအညီတောင်းရမှာပေါ့' ဟု စိုင်းလင်းက ပြောသည်။

'တောက်..မနေ့ကတော့ ငါ့အဖေကားကို ဝပ်ရှော့အပ် ရဦးမယ်လို့ ပြောသံတော့အကြားသားကွ..တကယ်ဆို.. ညက တည်းက ကားကို ငါစစ်ကြည့်ထားရမှာ အခုတော့ကွာ'

ဖော်ရဲက သူ့အပြစ်သူ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။

'ကဲ..ထားလိုက်ပါတော့ကွာ အခုမှတော့ မိုးမချုပ်မှီ စိုင်းလင်းပြောတဲ့ ကညင်ပင်စခန်းဆိုတာကိုရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်.. သွားမှာဆိုလည်း သွားကြရအောင် တော်သေးတာပေါ့ ပူးညှင်းတွေကို ကျောပိုးအိတ်တွေနဲ့ ထည့်လာမိခဲ့လို့'

အောင်ခန့်က ကြားမှဝင်ပြောကာ စားစရာသောက်စရာများ ထည့်ယူလာခဲ့သော ကျောပိုးအိတ်နှစ်လုံးကို ကားပေါ်မှ ဆွဲချ လိုက်သည်။

သူတို့အဖို့ သည်တစ်နည်းကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတော့သဖြင့် အောင်ခန့်လက်ထဲက ပစ္စည်းများကို ခွဲယူလိုက်ကြကာ ခြေလျင် ခရီးဆက်ဖို့ ပြင်လိုက်ကြရတော့သည်။

‘မင်းပြောတဲ့ ကညင်ပင်စခန်းဆိုတာ မရောက်သေးဘူး လား...ငါတို့ လျှောက်လာတာ အတော်ကြာနေပြီ’

ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ပိုးရင် ရှေ့မှခပ်သုတ်သုတ် သွားနေသော စိုင်းလင်းကို နောက်မှ အောင်ခန့်က လှမ်းမေးသည်။

‘အေးဟယ်...ငါ့ခြေထောက်တွေတောင် နာလာပြီ... ဘယ် လောက်တောင်လိုသေးလဲ...ငါတော့ ငိုတောင်ငိုချင်လာပြီ’

www.burmeseclassic.com

စူးစူးကလည်း ငိုသံပါနှင့် ညည်းညူလာသည်။ သူမ

နောက်က ဇော်ရဲက...

‘အောင်မာ...နင်က လူချည့်လမ်းလျှောက်နေရတာများ...

ညည်းနေသေးတယ်...ငါကိုများ အားနာပါဦးတော့’

စူးစူးက ဇော်ရဲကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

‘သေလိုက်ပါလား...နင်တို့က ယောက်ျားလေးတွေပဲ...

နောက်ပြီး နင့် ကားအစုတ်ကြီးကြောင့် အခုလိုဖြစ်တာ...တကယ်ဆို

ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံး နင့်ကို ထမ်းခိုင်းရဦးမှာ’

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား’

စူးစူးစကားကြောင့် ဇော်ရဲက ရယ်သည်။ ပြီးမှ...

‘အေးပါ...နင်သင်္ကြန်အတွင်းကျမှ ငါ့ကားအစုတ်လေးနဲ့

လိုက်ပါရစေဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲ’ဟု နောက်သည်။

‘အောင်မယ်လေး...နင့်ကားအစုတ် ဒီလိုသာပျက်နေရင်

သင်္ကြန်အတွင်း ရေစိုမှာတောင် မဟုတ်ဘူး...အကောင်းဆုံးကတော့

ဓာတ်ဆီနဲ့လောင်း မီးရှို့ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ’

ဇူးဇူး ပြန်ပြောသံကြောင့် အားလုံးဝိုင်းရယ်မိကြသည်။

ထိုအချိန် ရှေ့ဆုံးမှသွားနေသော စိုင်းလင်းက သွားနေရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်ကာ လမ်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်နေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ...စိုင်းလင်း’

စိုင်းလင်းက အောင်ခန့်မေးသည်ကို မဖြေသေးဘဲ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်လာလမ်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်လုပ်နေပြန်သည်။ ပြီးမှ...

‘ငါ့စိတ်ထဲမှာ လမ်းများ မှားလာကြသလားလို့ကွ... ကညင်ပင်စခန်းကို ဒီလောက်ဆိုရောက်လောက်ပြီ...အခုတော့’ ပြောရင်း သူ့လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

‘တို့လျှောက်လာတာတင် တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ’

‘ပြဿနာပဲကွာ’

အောင်ခန့်က အနီးရှိသစ်ပင်တစ်ပင်၏ခြေရင်းတွင် လက်ထဲမှ ဆွဲလာခဲ့သည်။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အထုပ်ကြီးနှင့်ထုပ်ကိုချကာ

ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ တစ်နာရီလောက် လမ်း
 လျှောက်လာကြရာသဖြင့် မောနေကြပြီဖြစ်သော စူးစူးနှင့်ဇော်ရဲ
 တို့ကလည်း အောင်ခန့်အနီးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကြ
 သည်။ စိုင်းလင်းတစ်ယောက်တည်းသာ ခုထိမထိုင်သေးဘဲ
 လမ်းတစ်လျှောက် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ရှိနေသေးသည်။

အချိန်မှာလည်း ညနေ(၆)နာရီကျော်စပြုပြီဖြစ်၍ ပတ်ဝန်း
 ကျင်မှာ တစ်စ,တစ်စ မှောင်စပြုလာပြီ။

‘လမ်းကလည်း သည်တစ်လမ်းတည်းရှိတာပဲကွ... ဘယ်လို
 ဖြစ်တယ် မသိဘူး’

တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်သလို ပြောဆိုရင်း စိုင်းလင်း
 လည်း အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘မင်းဥစ္စာ ရှေ့မှာလိုသေးလို့လား မှမသိတာကွာ-
 သေချာလည်း ကြည့်ပါဦး စိုင်းလင်းရာ’

ဇော်ရဲက ထိုင်နေရာက လှမ်းပြောသည်။

‘အေးလေ... ကျော်လာတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

၃

ဇူးဇူးကလည်း သူမထင်တာကို မှတ်ချက်ပေးသည်။

အောင်ခန့်ကတော့ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် စိုင်းလင်းမျက်နှာကို လှမ်း
ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ စိုင်းလင်းက-

‘မင်းတို့ ဒီနားမှာ ခဏလောက်နေကြဦးကွာ... ငါ့ရှေ့နားကို

တစ်ချက်လောက် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

ပြောပြီး စိုင်းလင်းက လွယ်ထားသော သူ့ကျောပိုးအိတ်

ကြီးကို သူတို့ အနီးတွင်ချခဲ့ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။ အောင်ခန့်က
သူ့လည်ပင်းတွင် လွယ်ပါလာသည့်ကင်မရာကို တစ်ချက်ကိုင်ပြီး-

‘ဒီနေ့တော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အမှတ်တရဓာတ်ပုံလေးတွေ

ရိုက်မယ်လို့ မှန်းထားတာ သွားပါပြီကွာ’

ဟု ညည်းညူသည်။

‘အရေးထဲမှ မင်းက ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အမှတ်ရနေသေးတယ်’

‘ဟုတ်ပါ... သူကလည်း တစ်မျိုး’

စော်ရဲနှင့်ဇူးဇူးတို့နှစ်ဦးက အောင်ခန့်ကို အပြစ်တင်သံဖြင့်

စိုင်းပြောကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် သည်ကောင်က ဓာတ်ပုံရူး-

www.burmeseclassic.com

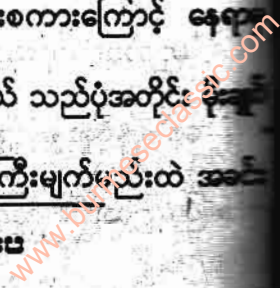
တစ္ဆေ့မျက်နှာများ

တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အစ်ကိုဂျပန်က ဝယ်ပို့လိုက်သော
 သည်ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ဟိုပုံလျှောက်ရိုက် သည်ပုံလျှောက်
 ရိုက်လုပ်ပြီးလျှင် ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲတွေ အကုန်လျှောက်ပို့ လုပ်
 သည့်ကောင်။ ပြီးတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်။ တစ်ခါမှ သူ့
 လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ အရွေးခံရသည်ဟု မကြားဖူး။ ယုတ်စွအဆုံး
 နှစ်သိမ့်ဆုလေး တစ်ခုလောက်ရဖူးရင်ကို မပြောတော့။

ထိုအခိုက် လမ်းကြည့်သွားသော စိုင်းလင်းတစ်ယောက်ဖြင့်
 ရောက်လာသည်။

“လာကြဟေ့...ဟိုဘက်က လမ်းမြောင်လေးအလွန်မှာ အိမ်
 တစ်လုံးတော့ တွေ့ခဲ့တယ်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှောင်သွားရင်တော့
 အဲဒီမှာ တောင်းပန်ပြောဆိုပြီး ဒီနေ့ညတစ်ညလောက်တော့
 ဝင်တည်းခိုရမှာပဲ”

သူတို့(၃)ယောက်စလုံး စိုင်းလင်းစကားကြောင့် နေရာ
 အမြန်ထလိုက်မိကြသည်။ လောလောဆယ် သည်ပုံအတိုင်း နေရာ
 သွားလျှင် သူတို့အတွက်မလွယ်။ တောကြီးမျက်နှာညှိုးထဲ အခင်း

ပါ အခြံမပါဖြင့် ဘယ်ကိုသွား၍ အိပ်ကြမည်နည်း။ နောက်ဆုံး
ရတို့ ယောက်ျားလေး(၃)ယောက်ကထားဦး မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဇူးဇူးအတွက်က ပို၍အရေးကြီးပေသည်။

‘သေချာသွားပြီကွ...ငါတို့လမ်းခွဲကတည်းက လမ်းမှား
သွားခဲ့ကြတာ... ဒီလမ်းက ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲလို့ အောက်
ဆုံလာတာ’

စိုင်းလင်းနောက်လိုက်လာကြရင်း သူက ပြောပြနေသည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ကွာ...အခုချိန်တည်းခိုစရာ သည်အိမ်
တစ်အိမ်တွေ့ပေလို့’

‘မှားပါတယ်ကွာ...မင်းကို ဆရာတင်ပါမှ လမ်းပါလွဲခဲ့ရ
တယ်လို့ နောက်ဆိုဟိုကောင် ငရဲကားကလည်း ဆလံပါပဲ’

အောင်ခန့်က စိုင်းလင်းနှင့် ဇော်ရဲတို့နှစ်ဦးစလုံးကို အပြစ်
တင်သံဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။ ဇူးဇူးကတော့ မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင်
ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်နေသည်။ သွားပြီ...ဒီနေ့ည သူ့
အိမ်ပြန်မရောက်ရင် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ စိတ်ပူနေကြတော့မည်။

ဒါကြောင့်မို့ မနက်ကတည်းက ဖေဖေနဲ့မေမေက သူမကိုသိပ်ပြီး ခွင့်မပြုကြ။ သူမက ဇွတ်အတင်းပူဆာခဲ့သည့်အပြင် ဇော်ရဲကတော့ ဝိုင်းကူပြောခဲ့သဖြင့်သာ ခွင့်ပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အဲဒီကတည်းက နတ်သိကြားကတော့ အနိုးဆော်သား ဘယ်တုန်းကမှ သည်လို ဖေဖေ၊ မေမေတို့ အင်တင်တင်မလုပ်စဖူး...အခုတော့။

‘ဟေ့ကောင်...စိုင်းလင်း မင်းပြောတာ ဟိုအိမ်ကြီးလား’

ဇော်ရဲအသံကြောင့် သူမအတွေးပျက်ကာ ရှေ့မှမြင်ကွင်းကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ဘုရားရေ’

သူမတို့/လျှောက်ဝင်လာခဲ့ကြသော ကုန်းမြင့်ပြေပြေ လျှော့ လျှော့လေး၏ အစပ်အဆုံး မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားတွင် ကြီးမားလှသော အိမ်အိုပျက်ကြီးတစ်လုံးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်းပင်...

အဝေးက လှမ်းကြည့်ပြီး မြင်ရယုံနှင့်ပင် သူတို့တွေ့နေကြရသော အိမ်အိုပျက်ကြီးက ထိတ်လန့်စရာ...

အနီရောင်အုတ်ကျွတ်များမိုးထားပြီး နိညိုရင့်ရောင်ရွေး

သူရဲကောင်းစာပေ

အုတ်သားများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးက ဥရောပ
 လက်ရာဆန်လှသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးထက်မှ အမည်းရောင်မီးခိုး
 ခေါင်တိုင်ကြီးကလည်း တစ်ဝက်ခန့် ပြိုကျနေသည်။ ထို့အပြင်
 အုတ်ကျွတ်အမိုးများကလည်း အချို့နေရာများတွင် အပေါက်
 ဟောင်းလောင်းကြီးများဖြစ်နေကြကာ ရေညှိနှင့် အစိမ်းရောင်အပင်
 များ တက်နေကြသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ အိမ်ကြီး၏တစ်ဝက်နီးပါးအား
 ချုံနွယ်များ ဖုံးအုပ်နေကာ အမြင်အကျည်းတန်နေခြင်းပါပေ...။

စိုင်းလင်းက အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

‘အခုချိန် လမ်းဘေးမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာနဲ့စာရင် ဒီအိမ်ကြီး
 ထဲမှာဝင်ပြီး တည်းခိုရတာပိုပြီး အဆင်ပြေမလားလို့လေ’

‘ဟေ့ကောင်...အိမ်ကြီးက လူမှရှိပါ့မလားကွာ’

‘ဒါတော့ သွားကြည့်မှ သိရမှာပဲလေကွာ’

စိုင်းလင်းကပြောရင်း ရှည်လျားသောမြက်ပင်များကြားသို့
 တိုးဝှေ့ကာ အိမ်ကြီးဆီသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့...စိုင်း...စိုင်းလင်း...ခဏနေဦး’

ဇူးဇူးက ရှေ့မှစော်ရဲကို ကျော်တက်ပြီး စိုင်းလင်း၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

‘ငါတို့ ဒီအိမ်ကြီးထဲဝင်နားလို့ မ...မဖြစ်ဘူးနဲ့တူတယ်’

စော်ရဲနှင့်အောင်ခန့်တို့ကလည်း အိမ်အိုပျက်ကြီးကို လှမ်း

ကြည့်ကာ တွန့်ဆုတ်နေကြဟန်ရှိသည်။

စိုင်းလင်းက သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲထားသော ဇူးဇူးကို ပြန်

လှည့်ကြည့်ပြီး...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟ...နင်ကလည်း’

ဇူးဇူး အိမ်ပျက်ကြီးကိုတစ်ချက်ထပ်ပြီး လှမ်းကြည့်မိလိုက်

သည်။ အေးစိမ့်သောခံစားမှုတစ်ခုက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုး

သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

‘ငါ..ငါတို့ ဒီအိမ်ကြီးဆီတော့ သွားလို့မဖြစ်ဘူးတဲ့တူ

တယ်.. ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ’

‘လုပ်ပြီ..နင်ကလည်း ဗွီဒီယိုသရဲကားတွေကြည့်ပြီး မဟုတ်

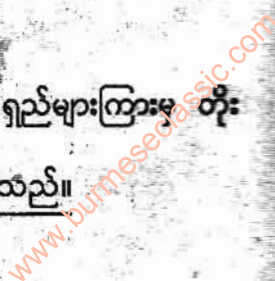
တာ အကြောက်လွန်နေပြန်ပြီ..ဒီနေရာတွေက လူဆိုလို့ သစ်သမား

တွေသာရှိတဲ့ နေရာမှာ... ညဖက်သူတို့လွတ်ထားတဲ့ ဆင်သွားလမ်း
 ကြောင်းတွေဘာတွေ ကိုယ်က သိတာမဟုတ်ဘူး... မတော်လမ်း
 ပေါ်အိပ်နေကြတုန်း ဆင်ရောက်လာပြီး နင်းသတ်သွားရင် အကုန်
 မသာပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ လူမရှိရင်
 တောင် အထဲဝင်နေလို့ရရင်... ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းမယ်... အခုကိုပဲ
 အတော်မှောင်နေပြီပဲ'

စိုင်းလင်း၏ရှင်းပြမှုကြောင့် ဇူးဇူး၊ ဇော်ရဲနှင့် အောင်ခန့်တို့
 သုံးဦး မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွားကြသည်။ သူပြောတာလည်း
 ဟုတ်သည်။ တစ်စ, တစ်စ မှောင်လာသော ပတ်ဝန်းကျင်၌
 ပိုးကောင်မွှားကောင် ပုရစ်အော်သံများ ညစ်ညမ်းလာပေပြီ။ ပြီးတော့
 သူတို့အားလုံး ညစာစားသောက်ဖို့နှင့် အိပ်စက်ဖို့ကလည်း ရှိသေး
 ၏။ လမ်းဘေး၌ တစ်ညလုံးနေဖို့ရန်က မဖြစ်နိုင်။

'ကဲ... လာမှသာ လာကြစမ်းပါကွာ'

စိုင်းလင်းက ဦးဆောင်ပြီး မြက်ပင်ရှည်များကြားမှ တိုး
 ရွေ့ကာ အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

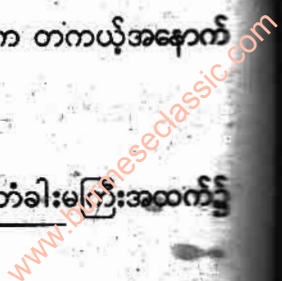
မကြာမီ အိမ်ကြီး၏သဏ္ဍာန်က ပို၍ပီပြင်လာလေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လူနေခြင်းကင်းမဲ့နေခဲ့သော သရုပ်များဖြစ်သည့် ပိတ်ထားသည့် မှန်ပြတင်းတံခါးများက တော်တော်များများ ကွဲအက်ကာ ဟောင်းလောင်းပေါက်များ ဖြစ်နေကြသည်။ အချို့ ကျန်သော မှန်ချပ်များကလည်း ဖုံးအလိမ်းလိမ်းနှင့်...။

အိမ်ကြီးကတော့ ယခင်က အတော်ပင်ခမ်းနားကြီးကျယ်ခဲ့ဖူးဟန်ရှိသည်။ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်နေကြသော ဆင်ဝင်အောက်မှ မီးဆိုင်ကြီးများ၊ ပြတင်းပေါက်ဘောင်များတွင် မြုပ်ကာတပ်ဆင်ထားသည် ကြေးပန်းခွေများက မဟာဆန်လွန်းလှသည်။

ရှေ့ဆုံးမှရောက်သွားသော စိုင်းလင်းက အိမ်ကြီးကို သေချာကြည့်ပြီး...

‘အတော်မဟာဆန်တဲ့အိမ်ကြီးပဲကွ...ကြည့်စမ်းပါဦး... ဒီတိုင်လုံးကြီးတွေမှာ ထွင်းထားတဲ့ လက်ရာတွေက တကယ့်အနောက်တိုင်း အနုပညာလက်ရာတွေပဲ’

ထိုအချိန် ဇူးဇူးကမူ အိမ်ကြီး၏အဝင်တံခါးမပြားအထက်၌

ထွင်းထုထားသော ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးကိုကြည့်ကာ ခြေဖျား
လက်ဖျားများပင် အေးစက်နေသလိုဖြစ်နေသည်။

‘ငါတို့ ဒီအိမ်ကြီးထဲ ဘယ်လိုဝင်ကြမလဲ’

ဇော်ရဲကလည်း အိမ်ကြီးကို ကြည့်နေရင်းမှမေးသည်။

‘လွယ်ပါတယ်ကွာ...မှန်မရှိတဲ့ပြတင်းပေါက်တစ်ခုက လက်
လျှိုနိုက်ဖွင့်ပြီး ဝင်ကြတာပေါ့’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စိုင်းလင်းကပြုတင်းပေါက်တစ်ခုမှ လက်
လျှိုနိုက်ဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ ခဏအကြာ
အထဲမှ စိုင်းလင်း၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ခဏနေကြဦးဟေ့...ဒီမှာတံခါးမကြီး မင်းတုံးရှိတယ်ကွာ...
ငါဆွဲဖွင့်ပေးမယ်’

စိုင်းလင်း၏စကားသံအဆုံး အိုမင်းဟောင်းနွမ်းပြီး နှစ်ပေါင်း
များစွာ ဆီကင်းမဲ့နေသော တံခါးမကြီးက ကျွဲခနဲခြောက်ခြားစွာ
မြည်ပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာသည်။

ထိုအခိုက် အောင်ခန့်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ။

‘နေကြပါဦးကွ...ငါဒီအိမ်ကြီးကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက်

အမှတ်တရ ရိုက်ထားလိုက်ဦးမယ်’

အောင်ခန့်က သူ့လက်ထဲမှ ကင်မရာဖြင့် အိမ်ကြီး၏မျက်နှာ

စာကို ချိန်ရွယ်ကာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရိုက်လိုက်သည်။ ခလုတ်နှိပ်သံနှင့်

ကင်မရာဖလက်ရှိမီးက ဝင်းခနဲလက်သွား၏။ အဲဒီနောက်မှ သူတို့

(၃)ယောက်သား ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ကြသည်။

ဇူးဇူး စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်နဲ့အတူ နောက်ဆုံးမှနေ၍ လိုက်ပါသွား၏။

အိမ်ကြီးအတွင်း၌ မည်းမှောင်နေကာ အောက်သိုးသိုးအနံ့ကြီး

တစ်ခုက လွှမ်းခြုံနေလေသည်။

‘ခဏနေကြဦးကွ...ငါ့အိတ်ထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်နဲ့ မီးခြစ်ပါ

တယ်’

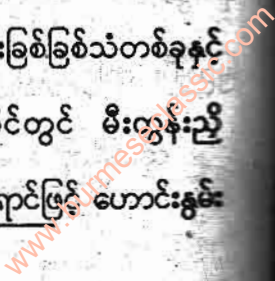
အထဲတွင် အရင်ရောက်နှင့်နေသော စိုင်းလင်း သူ့ကျောပိုး

အိတ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်တွင်ချကာ ဇစ်ဆွဲဖွင့်သံတစ်ခုကို ကြား

လိုက်ကြရသည်။ ခဏအကြာ ထောက်ခနဲ မီးခြစ်ခြစ်သံတစ်ခုနှင့်

အတူ စိုင်းလင်းက ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်တွင် မီးကွန်းညှိ

လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖယောင်းတိုင်အလင်းရောင်ဖြင့် ဟောင်းနွမ်း

၂၃

နေသော ကော်စောများကို သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်။ စိုင်းလင်းက
ဖယောင်းတိုင်ကိုမြှောက်ကိုင်ရင်း ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ကော်စော
များအပေါ် နင်းလျှောက်သွားသည်။ ဖုံအလိမ်းလိမ်း ပင့်ကူမျှင်
အထပ်ထပ်နှင့် ကျိုးပျက်ပျက်စီးနေကြသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ
များကို မြင်တွေ့နေကြရသည်။

‘ဒါ...မီးဖိုခန်းဘက်သွားတဲ့လမ်းနဲ့ တူတယ်ကွ’

စိုင်းလင်းကပြောပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ သွားနေသည်။
သူတို့ခြေလှမ်းချလိုက်တိုင်း ကြမ်းခင်းများက တကွိုကျို မြည်နေ
ကြသည်။ ထိုအခိုက်..

‘ဝုန်း’

‘အား...သေပါပြီဗျ’

နောက်ဆုံးမှ အောင်ခန့်၏ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်
လိုက်သံကြီးကြောင့် သူတို့အားလုံးအကြောအချဉ်များ တောင့်တင်း
သွားကြတော့သည်။

‘အား...လုပ်ကြပါဦးကွ..’

‘အောင်ခန့်..အောင်ခန့်..ဘာဖြစ်တာလဲ’

အရေးထဲ စိုင်းလင်းက ဖယောင်းတိုင်ကိုင်ရင်း နောက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်သဖြင့် မီးကငြိမ်းသွားပြန်သည်။

‘အား...မြန်မြန်လုပ်ကြပါကွ..’

နာကျင်ကြောက်ရွံ့စွာအော်ဟစ်နေသော အောင်ခန့်၏ အသံကြောင့် အမှောင်ထဲတွင် ဇော်ရဲနှင့်ဇူးဇူးတို့ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် ကြက်သေသေနေကြသည်။ ထိုစဉ် စိုင်းလင်းက သူတို့နှစ်ဦးကို တွန်းတိုက်ဖြတ်ကျော်၍ အောင်ခန့်ထံရောက်သွားသည်။ အမှောင်ထဲတွင် အောင်ခန့်၏ သွေးရှူးသွေး တန်းရုန်းကန်နေသံကို ကြားနေကြရသည်။ ဇူးဇူး ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် နှလုံးသားတွေ ပေါက်ကွဲတော့မတတ် တုန်ခါနေသည်။ ဒူးတွေ ကလည်း ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ခွေညွတ်ကျတော့မလို ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုအချိန်မှ မီးခြစ်သံတစ်ခုနှင့်အတူ စိုးလင်းထံမှ မီးခြစ်

လင်းလာပြီး ကြမ်းပေါက်တစ်ခုအတွင်း ခြေတံဘက်ကျကျ

ရုန်းကန်နေသော အောင်ခန့်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေတော့သည်။

‘အား...လုပ်...လုပ်ပါဦးကွာ...ဘောင်းဘီစနဲ့ ညပ်... ညပ်
နေတာကွ’

‘မင်းဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်ချညှပ်’

ထိုအခါမှ ဇော်ရဲနုထိုဦးလင်းတို့နှစ်ဦး အောင်ခန့်ကို ချိုင်း
နှစ်ဘက်မှ မ,ကာ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြရသည်။

‘အား...ကျွတ်...ကျွတ်...ခြေထောက်အရေတော့ စုတ်
သွားသလား မသိဘူး’

အောင်ခန့်မျက်နှာက နာကျင်မှုကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေလေသည်။

ယခုမှ စူးစူးမှာလည်း ရင်တုန်ပြေသွားလျက်..

‘တော်သေးတာပေါ့ဟယ်...ငါက နင်များတစ်ခုခုဖြစ်
သွားသလားလို့ ရင်ကိုတုန်သွားတာပဲ’

‘အား...အခုလည်းဖြစ်တာပဲဟ...အိး...’

‘အခုဖြစ်တာ...’

စူးစူးဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့...။

ထဝဠာပျက်နာများ

၂၆

ထိုအခိုက် ဇော်ရဲက..

‘ဟိုဘက်က အိပ်ခန်းလား..စာကြည့်ခန်းလား မသိဘူး။
တို့ဘယ်နေရာမှာ နားကြမလဲ..ခြေထောက်တွေလည်း ညောင်း
လှပြီကွ’

‘ဟုတ်တယ်..တို့နားဖို့အခန်းတစ်ခု အရင်ရှာရမယ်’

စိုင်းလင်းကလည်း ဇော်ရဲစကားကိုထောက်ခံကာ ဇော်ရဲ
ပြသော အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြန်
သည်။ သူတို့အားလုံးလည်း စိုင်းလင်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြရ
ပြန်၏။ ဒီတစ်ခါ အောင်ခန့်က ထောင့်ထောင့်ဖြင့် စိုင်းလင်းနောက်မှ
ကပ်ပါလာသည်။

‘ဟုတ်တယ်ဟေ့..ဒါအိပ်ခန်းပဲ’

အခန်းထဲ၌ ကျွန်းသားကုတင်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ရှေးခေတ်
ဟောင်း လက်ရာပုံစံ ဝီရိရှည်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။
ထို့အပြင် ကုတင်ကြီး၏ ခေါင်းရင်း၌လည်း စာရေးစားပွဲဟောင်း
တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ကြေးလက်ကိုင်ဘုအံ့ခဲ၊ စာရေးစားပွဲ

www.burmeseclassic.com

ဟောင်းကလည်း ခေတ်ဟောင်းလက်ရာ ပွတ်လုံးခြေထောက်
များနှင့် ဖြစ်သည်။ စိုင်းလင်းက လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်ကို
အားပွဲပေါ်တွင် အစက်ချကာ ထွန်းလိုက်သည်။

‘ဒီတစ်ညတော့ တို့...ဒီအခန်းထဲမှာပဲ နေကြမယ်’

ဇော်ရဲက ဖယောင်းတိုင်အလင်းရောင်ဖြင့် အခန်းထဲကို
ဝတ်ကာ ကြည့်ရှုနေသည်။ အခန်းနံရံတစ်ခု၌ ဖုံအလိမ်းလိမ်းကပ်
နေသော ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ ဖုံအလိမ်း
လိမ်းကပ်နေသဖြင့် မည်သည့်ပုံကို ရေးဆွဲထားမှန်းမသိသော်လည်း
ပန်းချီကားက အနီရောင်နှင့် အမည်းရောင်များ ကလွန်းသည့်
ဒီဇိုင်းဆန်ဆန် ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှန်း သိသာနေသည်။

ထိုအချိန် မိန်းကလေးဖြစ်သော် စူးစူးက အခန်းထောင့်
တစ်နေရာတွင် တွေ့ရသောကြက်မွေးတံမြက်စည်းတစ်ခုဖြင့် သူတို့
ဆိုက်ကြမည့် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို လှဲကျင်းနေသည်။ စိုင်းလင်း
ထလည်း ကုတင်အိုကြီးပေါ်၌ ခင်းထားသော ဟိုတစ်စ၊ သည်
တစ်စ ပေါက်ပြဲနေသည့် မွေ့ယာကြီးကို ဆွဲချနေသည်။

‘မွေယာကြီးက ပေါက်ပြဲနေပေမယ့် ဖုန်တွေခါပြီး အိပ်
ရင်ရသေးတယ်ကွ..’

‘နင်တစ်ယောက်တည်းပဲအိပ်..ဒီလောက်ဖုန်တွေ ကပ်နေ
တာ..တစ်ကိုယ်လုံးယားကုန်မှာပေါ့’

ထိုအခိုက် အောင်ခန့်က ကျွန်းသားဗီရိုကြီးကို ဆွဲဖွင့်နေ
သည်။ ဗီရိုတံခါးကြီးပွင့်သွားသောအခါ၌မူ..

‘ဟာ..ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ..လာကြည့်ကြစမ်း’

အောင်ခန့်အသံကြောင့် သူတို့အားလုံး ဗီရိုကြီးရှိရာသို့
ရောက်သွားကြသည်။ ဗီရိုကြီးအတွင်း၌ များပြားလှစွာသော
ရောင်စုံအဝတ်အထည်များ ရှိနေလေသည်။ မကြာမီ သူတို့အားလုံး
အထဲမှ အဝတ်အစားများကို အလှအယက်ဆွဲထုတ်ကာ မွေနှောင်
ပြီးသား ဖြစ်သွားကြသည်။ ဇူးဇူးက သားမွေးအင်္ကျီရှည်ကြီး
တစ်ထည်ကို ကိုယ်တွင် ပတ်ကြည့်နေသည်။

‘ဟား..ဟား..မိုက်တယ်ဟေ့’

အဝတ်အစားများက ခေတ်မမှီတော့သည့် ရှေးခေတ်ဝတ်စုံ

သူရဲတောင်းစာပေ

များဖြစ်နေပြီး တန်းဘိုးကြီးမားသည့် အကောင်းစား အဝတ်အထည်
များဖြစ်နေကာ ဝိုးကိုက်ရာများနှင့် ပြည့်နေလေသည်။

ထိုအချိန် ဇော်ရဲမှ ကြီးမား၍ရှည်လွန်းလှသော ပုဝါနီ
အပိုင်းကြီးတစ်ခုကို ဆွဲယူကာ..

‘အိုကေပဲ..ဒါကြီးခင်းပြီး တို့တွေအိပ်ကြမယ်’

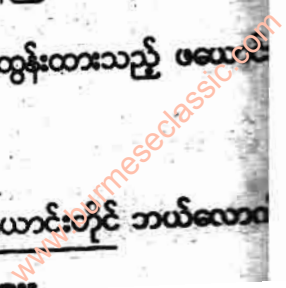
ပြောပြီး သူပဝါကြီးကို ကြမ်းပြင်ထက်တွင် အခေါက်
အခေါက်လုပ်ပြီး ထပ်ကာခင်းလိုက်သည်။

‘ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူမနေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ
မသိဘူးနော်’

‘အေးဟာ..ဒီလောက်ခေါင်တဲ့နေရာကြီးမှာ ဒီအိမ်ကြီးလာ
ဆောက်ထားတာ အံ့ဩစရာပဲ’

ဇူးဇူးနှင့်စိုင်းလင်းတို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားများကို
နားထောင်ရင်း အောင်ခန့်က ခုံပေါ်တွင် ထွန်းထားသည့် ဖယောင်း
တိုင်ကို ကြည့်ကာ..

‘ဒါနဲ့..စိုင်းလင်း မင်းဆီမှာ ဖယောင်းဟိုင် ဘယ်လောက်

တစ္ဆေ့ပျက်နာများ

ပါခဲ့သ လဲ...ဖယောင်းတိုင် မကုန်ခင် ငါတို့စားဖို့သောက်ဖို့ လုပ်
ထားကြမှဖြစ်မယ်'

အောင်ခန့် စကားကြားမှ အားလုံးစားဖို့သောက်ဖို့ကိစ္စကို
သတိရသွားကြတော့သည်။စိုင်းလင်းက...

'ဖယောင်းတိုင်ကတော့ မပူနဲ့...တစ်ထုပ်ကြီး လိုရမည်ရ
ထည့်လာခဲ့တာ...စားဖို့အတွက်သာ ပါလာတဲ့ခေါက်ဆွဲထုပ်တွေပဲ
တီးရမှာပဲ... ဒါပေမဲ့ ရေနှေးလိုတယ်ကွ'

'ခုနက မီးဖိုခန်းဘက်သွားကြည့်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ကြ
ရအောင်'

ဇော်ရဲကလည်း အကြံပေးသည်။ သူတို့မှာ ပထမ
စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကြော်လှော်စားသောက်ကြမည်ဟု ရည်
ရွယ်ခဲ့ကြသဖြင့် မြေပဲဆန်၊ ငါးမုန့်၊ ဝက်အူချောင်း၊ ယိုးဒယား
အသားတုအစရှိသော ကြော်လှော်၍စားရ မည့်အစားအသောက်
များသာ အများဆုံးပါလာခဲ့ကြသည်။ သည်အတိုင်းစား၍ရသော
ပေါင်မုန့်၊ ဘီစကွတ်မုန့်များ ပါမလာခဲ့ကြ။ -ခေါက်ဆွဲထုပ်များ

တောင် စူးစူးပြော၍ ဝယ်ခဲ့မိကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် အောင်ခန့်က ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ဖြင့် ထုပ်ကာဆွဲလာ
သည့် သံဗူး၊ ဘီယာဖာများကို ဆွဲထုတ်ကာ..

‘လောလောဆယ်တော့.. ဘီယာတစ်ယောက်တစ်လုံး
လောက် အရင်ဝိုက်ထားကြစို့ သူငယ်ချင်းတို့..ဟဲ..ဟဲ.. အဆာ
ပြေပေါ့ကွာ’

‘မင်းကလည်း အရေးထဲ ဘီယာသောက်လို့ အဆင်
ပြေမတဲ့လားကွ..’

‘အေးလေ..သောက်ချင်ရင် နင့်ဟာနင်သောက်.. ပြီး..
ကျန်နေခဲ့ငါတို့ မီးဖိုခန်းဘက်သွားပြီး ရေခွေးရအောင် ကြံရဖန်
ရဦးမယ်’

ကျန်လူများအားလုံးက အောင်ခန့်ကို တစ်ယောက်တစ်
ပေါက်ပြောဆိုကာ မီးဖိုခန်းဘက်သွားကြရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ
သည်။ ဒီတော့လည်း.. အောင်ခန့်တစ်ယောက်တည်း နေကျန်
ရန်မရဲ..

“ဟဲ..ဟဲ..ဒါဆို ငါလည်းလိုက်မှာပေါ့ကွ”

သူတို့အားလုံး မီးဖိုခန်းဘက်သို့ စမ်းစမ်း,စမ်းစမ်းဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ကြရပြန်သည်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ မီးဖိုခန်းအတွင်း၌ ဖုန်တသော သောနှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို တွေ့ကြရလေ၏။ မီးဖိုမှာမူ ထင်းမီးဖိုဖြစ်၍ ခြောက်သွေ့လွန်းပြီး ပိုးစားထားသော ထင်းခြမ်းလေး ငါးခြမ်းကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ စိုင်းလင်းက ထင်းခြမ်းများကို ကောက်ယူကာ မီးဖိုတွင် မီးမွှေးလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ထင်းအတွက်လည်း ကျိုးပဲ့နေသော ထိုင်ခုံဟောင်း တစ်ခုရှိနေသည်။ သူတို့တွင် ရေသန့်ဖူးများပါလာကြသဖြင့် ရေအတွက် မပူရတော့။ ထိုအခိုက် လက်ဆော့သော အောင်ခန့်က သံချေးများအထပ်ထပ် တက်နေသည့် ရေပိုက်ခေါင်းတစ်ခုကို ကြိုးစား၍ လှည့်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ..ရေလာသေးတယ်ကွ..”

“မိုးတွင်းပိုင်းတုန်းက အပေါ်ရေတိုင်ကီတွေမှာ မိုးရေတွေ

သူရဲတောင်းစာပေ

ပြည့်နေလို့နေမယ်'

'ဘာပဲပြောပြော ဆေးဖို့ကြောဖို့တော့ ရတာပဲဟဲ့'

ဇူးဇူးက ပြောပြောဆိုဆို ပိုက်မှထွက်သော ရေများဖြင့်

သံဒယ်ကြီးတစ်လုံးကို ဆေးကြောလိုက်သည်။

'ဟဲ့...ဆပ်ပြာလေးပါရင် ကောင်းမယ်ဟဲ့'

'သိပ်ပါတာပေါ့...နေဦး ငါသွားယူလိုက်ဦးမယ်'

စိုင်းလင်းကပြောပြီး အရှေ့ခန်းဘက်သွားရန်ပြင်သည်။

'ဟဲ့...နေဦး...ဇော်ရဲ နင်ပါ စိုင်းလင်းနဲ့ လိုက်သွားပြီး၊

ခေါက်ဆွဲထုပ်တွေနဲ့ ဆီရယ်၊ ကြော်ဖို့လှော်ဖို့ပစ္စည်းတွေပါ တစ်ခါ

တည်းယူခဲ့တော့'

မကြာခင်သူတို့ အားလုံးအတွက် ခေါက်ဆွဲပြုတ်နှင့်

စားသောက်စရာ အကြော်အလှော်များကို စားဖိုမှူးဇူးဇူးက ချက်

ပြုတ်ကြော်လှော်ပေးတော့သည်။

သူတို့အားလုံး ခေါက်ဆွဲပြုတ်များစားပြီး အကြော်အလှော် နှင့် အကင်များကို ဘီယာဖြင့် စားသောက်ရင်း အတော်ဟုတ် သွားကြသည်။ စိုင်းလင်းက အကင်တစ်ခုကိုဖဲ့ကာ ဝါးရင်းမှ..

‘ဘာပဲပြောပြော တို့တွေအားလုံး အခုလို ရင်ခုန်စရာ..

စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့ အိမ်ကြီးမျိုးထဲမှ အခုပုံစံမျိုးအတိုင်း နောက်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ စားသောက်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူစိတ်ကူး မိကြသလဲ..’

‘ဟား..ဟား.. ဟုတ်တယ် ဘယ်သူမှစိတ်မကူးမိကြဘူး..

ငွတ်တယ်ကွာ.. မင်းဦးလေးခြံရောက်ခဲ့ရင်တောင် တို့အတွက်ဒီလို ခံစားမှုမျိုးရမှာမဟုတ်ဘူး’

အောင်ခန့်ကလည်း ဘီယာအရှိန်ကြောင့် လျှာသွက်အာ

သွက်ဖြင့် စိုင်းလင်းစကားကို ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

စိုင်းလင်းက ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် မြင်နေရသော

အိပ်ခန်းကြီးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အင်း..ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့ ခရီးထွက်ရကျိုးနပ်ပါ

တယ်.. ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငါတို့ဒီထက်ပိုပြီး ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့
အရာတွေ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဆက်တွေ့ဦးမယ်လို့ ထင်နေတယ်ကွ'

'စိုင်းလင်း..နင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ..'

စူးစူး၏အမေးကို စိုင်းလင်း ချက်ခြင်းမပြောဘဲ သူ့အတွက်
ဝေစုဖြစ်သည့် နောက်ဆုံးဘီယာမူးထဲမှ လက်ကျန်ကို မော့ကာ
သောက်ရင်း..

'ငါတို့..ဒီအိမ်ကြီးထဲကို လျှောက်ကြည့်ကြမယ်'

'စိုင်းလင်း စားသောက်ပြီး ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး
အိပ်ကြရုံပဲ.. မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်'

စူးစူးက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် စိုင်းလင်း၏စကားကို
ထန့်ကွက် လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဇော်ရဲကပါ..

'ဟုတ်သားပဲ..စူးစူးကလည်း ငါတို့ဒီအတိုင်း အိပ်ကြရင်
မင်းစရာကြီးဟာ..စိုင်းလင်းပြောသလို ဒီအိမ်ကြီးထဲ လျှောက်ကြည့်
ကြရင် အပျင်းပြေလိမ့်မယ်ထင်တယ်'

'မင်းတို့ကလည်း ဒီအတိုင်းထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြ

ပြီးတော့ ဒီလိုအိမ်မျိုးကြီးက မြေတိုက်ခန်းတွေဘာတွေလည်း ရှိတတ်တယ်ဟ..ငါတို့ ဖယောင်းတိုင်တစ်ယောက်တစ်တိုင် ယူ သွားမယ်'

ပြောပြောဆိုဆို စိုင်းလင်းနဲ့ဇော်ရဲက နေရာမှထရပ်လိုက် ကြသည်။ ဇူးဇူးဆက်ပြီး မတားနိုင်ခင်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ကို ယူကာ တစ်တိုင်ကို မီးထွန်းညှိပြီး အခန်း ကြီးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ အောင်ခန့်က ပြော မရလည်း နေပါစေဟာဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ဇူးဇူးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ဇူးဇူးမှာလည်း..

'ဒီနှစ်ယောက်တော့ ဒုက္ခပါပဲဟယ်'

ဟု ညည်းညူလိုက်ရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ ဒီ နောက်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့သော အခန်းကြီးအတွင်း၌ နှစ်ယောက်သား စကားမဆိုမိကြဘဲ အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်နေကြ တော့သည်။ အပြင်ဘက်၌မူ စိုင်းလင်းနှင့်ဇော်ရဲတို့ လမ်းလျှောက် သွားသည့်အသံလား..လေတိုက်၍ အိမ်ကြီးနှင့်သစ်ကိုင်းများ

ပြီးတော့ ဒီလိုအိမ်မျိုးကြီးက မြေတိုက်ခန်းတွေဘာတွေလည်း ရှိတတ်တယ်ဟ..ငါတို့ ဖယောင်းတိုင်တစ်ယောက်တစ်တိုင် ယူ သွားမယ်'

ပြောပြောဆိုဆို စိုင်းလင်းနဲ့ဇော်ရဲက နေရာမှထရပ်လိုက် ကြသည်။ ဇူးဇူးဆက်ပြီး မတားနိုင်ခင်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ကို ယူကာ တစ်တိုင်ကို မီးထွန်းညှိပြီး အခန်း ကြီးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ အောင်ခန့်က ပြော မရလည်း နေပါစေဟာဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ဇူးဇူးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ဇူးဇူးမှာလည်း..

'ဒီနှစ်ယောက်တော့ ဒုက္ခပါပဲဟယ်'

ဟု ညည်းညူလိုက်ရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ ဒီ နောက်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့သော အခန်းကြီးအတွင်း၌ နှစ်ယောက်သား စကားမဆိုမိကြဘဲ အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်နေကြ တော့သည်။ အပြင်ဘက်၌မူ စိုင်းလင်းနှင့်ဇော်ရဲတို့ လမ်းလျှောက် သွားသည့်အသံလား..လေတိုက်၍ အိမ်ကြီးနှင့်သစ်ကိုင်းများ

တစ္ဆေ့ပျက်နာများ

ပွတ်တိုက်သံလားမသိ။ တစ်ချက်တစ်ချက် တကွီ ကွီအသံများကို ကြားနေရသည်။ ခဏနေမှ စူးစူးက အာခြောက်နေသော အသံ မျိုးဖြင့် အောင်ခန့်ကို မေးသည်။

‘ဘယ်နှစ်နာရီလောက်ရှိပြီလဲ..အောင်ခန့်’

အောင်ခန့် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် သူ့လက်မှနာရီကို မြှောက်ကြည့်ရင်း..

‘ဘာမှသာ မဟုတ်တာ.. ဆယ့်တစ်နာရီတောင်ခွဲတော့ မယ်ဟ..တို့ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြတဲ့အချိန်တွေ အတော်ကြာ သွားတာပဲ..ဝါး..’

ပြောပြီး အောင်ခန့်က တစ်ချက်သန်းဝေသည်။ ပြီးတော့ စူးစူးကိုလည်းကြည့်ကာ..

‘နင်အိပ်ချင်ရင် ဒီမွေ့ယာကြီးပေါ်မှာလာအိပ်..ဗီရိုထဲက အဝတ်တွေ အပေါ်ကခင်းထားတော့ မယားတော့ပါဘူးဟ..ပုံ တောင်စိမ်ရှိသေးတယ်.. အပေါ်ကခြံချင်လည်း ဟိုလောင်းကုတ် အရှည်ကြီး ခြံလို့ရတာပဲ’

‘ဟိုနှစ်ကောင်လည်း တော်တော်အရစ်ရှည်တာပဲဟာ..

ဒါနဲ့ နင်တို့ ကျတော့ ဘယ်မှာအိပ်မှာလဲ’

‘ငါတို့က အခုပိတ်စကြီးခင်းထားတဲ့အပေါ်မှာပဲ အိပ်မှာ ပေါ့.. တော်ပြီ..ငါကတော့ အိပ်ပြီးပဲစောင့်တော့မယ်’

အောင်ခန့်ကပြောပြီး အစောပိုင်းက သူတို့ထိုင်ခဲ့ကြသည့် ခင်းထားသော ပိတ်စကြီးပေါ်တွင် လှဲအိပ်ရင်း အညောင်း ဆန့်လိုက်သည်။ စိုင်းလင်းနှင့်ဇော်ရဲတို့ကတော့ အခုချိန်ထိ ဘာတွေ လျှောက်ကြည့်နေကြသည်မသိ။ စူးစူး ကြည့်ဖူးခဲ့သော ဝီဒီယို များထဲမှ သရဲကားတစ်ကားကိုသွား၍ အမှတ်ရလိုက်ကာ ကြက် သီးများပင် တစ်ဖျန်းဖျန်းထသွားလေတော့သည်။ ကြောက်ကြောက် ဖြင့် အောင်ခန့်ပြောသည့် မွေ့ယာကြီးပေါ်တွင် တက်အိပ်ကာ အပေါ်မှ လောင်းကုတ်ရှည်ကြီးတစ်ထည်ကို ခြုံထားလိုက်တော့ သည်။

အခန်း(၂)

သူမကိုယ်တိုင်ပင် မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်လားမသိ။
စူးရှလွန်းသော အသံတစ်သံကြောင့် ဇူးဇူး ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာ
ခဲ့သည်။

‘...ဒင်...ဒင်...ဒင်...ဒင်...’

သူမနည်းတူ မလှမ်းမကမ်းတွင် အိပ်နေသော အောင်ခန့်
လည်း အိမ်ကြီးအတွင်း ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသော နာရီ
ကြောင့် လန့်နိုးလာသည်။ နာရီသံကြီးက (၁၂)ချက်တီးသံ...။

‘ဟာ...တိုင်ကပ်နာရီသံကြီးဟာ...ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နာရီ
အကောင်းကြီးရှိနေတာ အံ့သြစရာပဲ’

‘ဟုတ်ပ...စိုင်းလင်းနဲ့ဇော်ရဲတို့လည်း ပြန်မလာကြသေး
ဘူး...ဟင်’

အောင်ခန့်ကို ပြန်ပြောရင်း ရုတ်တ ရက် တစ်စုံတစ်ခုကို
သတိထားမိသွားခြင်းကြောင့် ဇူးဇူးတစ်ယောက် စကားဆက်
မပြောနိုင်ဖြစ်သွား ရလေတော့သည်။ သူမတို့မအိပ်ခင် ဖယောင်း
တိုင် မီးထွန်းထားခဲ့သော အခန်းကြီးသည် ယခုအချိန်၌ မျက်နှာ
ကျက်မှ လင်းနေသော မီးဆိုင်းကြီးအရောင်ဖြင့် လင်းထိန်နေခြင်း
ပါပေ။ အောင်ခန့်သည်လည်း အခုမှ သူမနည်းတူ သတိထားမိသွား
ဟန်ရှိလေသည်။ မီးဆိုင်းကြီးကို မော့ကြည့်ကာ တအံ့တဩ
ဖြစ်နေလေသည်။

‘ဟ...ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...’

ကုတင်ကြီးခေါင်းရင်းရှိ စားပွဲခုံဟောင်းအပေါ်၌လည်း
သူမတို့ထွန်းထားခဲ့သော ဖယောင်းတိုင်က မပြိမ်းသေး။

သူမနှင့်အောင်ခန့်တို့နှစ်ယောက်သား ထိတ်လန့်အံ့သြစွာ ဖြင့် ခေတ္တ မျှ ကြက်သေသေသွားကြလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် သူတို့နှစ်ယောက်ရှိ နေရာအခန်းဆီသို့ ထိတ်လန့်တကြား ပြေးလာနေသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရပြီး မရှေးမနှောင်းပင် အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားနေသော မျက်နှာများဖြင့် စိုင်းလင်းနှင့်ဇော်ရဲတို့နှစ်ဦး အခန်းတွင်းသို့ အမောတကော ပြေးဝင်လာကြသည်။ စိုင်းလင်းက အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကြီးကို အသည်းအသန်ဆွဲပိတ်ပြီး ကိုယ်နှင့်ဖိကပ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးတွေက ရွံ့နစ်နေသည်။ ဇော်ရဲပုံစံကလည်းမထူး။ သူတို့နှစ်ဦးမောဟိုက်လွန်းသဖြင့် စကားပင် မပြောနိုင်ကြသေး။

‘စိုင်းလင်း...ဇော်ရဲ...ဘာဖြစ်လာကြတာလဲဟင်.. ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ’

အောင်ခန့်နှင့် ဇူးဇူးတို့မှာလည်း အခုမှ သတိဝင်လာကြပြီး အမောတကော မေးလိုက်ကြသည်။ အတန်ကြာမှ ဇော်ရဲဆီက

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အသံထွက်လာသည်။

‘ငါ..ငါတို့ ဒီနေရာက အ..အမြန်ဆုံးထွက်သွားကြမှ
ဖြစ်..ဖြစ်မယ်’

‘ဘာ...’ ‘ဘယ်လို..’

အောင်ခန့်နှင့်ဇူးဇူးတို့နှစ်ဦး ဇော်ရဲစကားကြောင့် ပြိုင်
တူပါးစပ်များ ဖွင့်ဟသွားကြသည်။

‘ဟုတ်တယ်..ဇော်ရဲပြောသလို ငါ..ငါတို့ ဒီအိမ်ကြီးထဲက
အမြန်ဆုံးထွက်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်’

စိုင်းလင်း၏ အသံကလည်း အသက်ပင်မရှုနိုင်သလို
အမောတကော နိုင်လှသည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေများ ဖြစ်လာကြလို့လဲ.. ငါ..
ငါတို့လည်း ပြောပါဦး’

‘ဟုတ်တယ်..ဘာဖြစ်လို့ တို့ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်
ကြရမှာလဲ..ဇော်ရဲ..စိုင်းလင်း..နင်တို့ဘာတွေဖြစ်လာကြလို့..’

ဇူး..’

ဇူးဇူးစကား ဆုံးအောင် မမေးလိုက်ရ။ ဇော်ရဲက သူမ ပါးစပ်ကို လှမ်းကာပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လေသံအုပ်အုပ်ဖြင့်..

‘ရှူး...နှင့်အသံကြီးသိပ်မကျယ်စမ်းနဲ့ ဇူးဇူး...အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်’

ထိုအခါမှ စိုင်းလင်းကလည်း တုန်လှုပ်နေသော အသံမျိုး ဖြင့်..

‘နင်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ကြီးထဲမှာ ဒီလောက်အခြေ အနေတွေ ပြောင်းလဲသွားတာ အကဲမခတ်မိကြဘူးလား... အခု အခု ငါတို့ရောက်လာခဲ့ကြတဲ့အိမ်ကြီးက ရိုးရိုးအိမ်ပျက်ကြီး မဟုတ်ဘူးဟ...တ...တစ္ဆေ့အိမ်ကြီးဟ...’

စိုင်းလင်း၏စကားကြောင့် ဇူးဇူးနှင့် အောင်ခန့်တို့မျက်နှာ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် သွေးဆုတ်ကာ ဖြူဖွေးသွားကြလေတော့သည်။

ခဏနေမှ စိုင်းလင်းက..

‘ငါ...ငါနဲ့ဇော်ရဲတို့ ပထမ...အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှာ တက်ကြည့်ကြတယ်.. စက်သွားနေတဲ့ တိုင်ကပ်နာရီကြီးတစ်လုံး

သူရဲကောင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

ကလွဲပြီး အပေါ်ထပ်မှာ ထူးထူးခြားခြားဘာမှ မရှိဘူးဟာ... နောက်မှ ဒီ... ဒီကောင်က မြေတိုက်ခန်းတွေ ဘာတွေ ရှိရင်ရှိနိုင်တယ် ရှာကြည့်ရအောင်ဆိုတာနဲ့..'

စိုင်းလင်းနှင့် ဇော်ရဲတို့ အိမ်အပေါ်ထပ်လှေကားကြီးက သတိထားပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

'ငါတို့ အခန်းက ညာဘက်ခန်း ဆိုတော့ ဒီဘက်ကို သွားကြည့်ကြမယ်.. စိုင်းလင်း'

သူတို့နှစ်ဦး ဘယ်ဘက်သို့ ခွဲထွက်သွားသော စင်္ကြံ လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာကြရင်း လက်ကိုင်ဘီးတစ်ခုနှင့် တံခါးပေါက်ယော်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ စိုင်းလင်းက ထိုတံခါးပေါက်ကို လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့် မြှောက်

www.burmeseclassic.com

ကြည့်ရင်း..

‘မင်း..နည်းနည်းလောက်လှည့်ကြည့်ပါလား..ဇော်ရဲ’

‘အေး..မြေတိုက်ခန်း တံခါးပေါက်ဖြစ်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်’

ဇော်ရဲက လက်ကိုင်ဘီးအဝိုင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အားစိုက်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွီကနဲမြည်သွားသော အသံနှင့်အတူ တံခါးက ဘေးဘက်သို့ အနည်းငယ်ဟာသွားတော့ သည်။

‘ဟာ..ဟုတ်ပြီ..ဆက်လှည့်..ဇော်ရဲ..ဆက်လှည့်’

ဇော်ရဲလက်ကိုင်ဘီးကို ယခင်အတိုင်း ဆက်လှည့်လိုက် သည်။

‘ကျွီ...ကျွီ..’

မကြာမီ တံခါးပေါက်က လူတစ်ကိုယ်ဝင်စာမျှ ထပ်မံပွင့် ဟာသွားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် တံခါးပေါက် အတွင်းပိုင်းသို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သေချာပေပြီ။ အောက်ကို

သူ့ရဲ့ကောင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

နိမ့်ဆင်းသွားသော လှေကားထစ်များကို သူတို့တွေ့လိုက်ကြ
ရသည်။

‘ဒါ..မြေတိုက်ခန်းကိုဆင်းတဲ့ လှေကားပဲကွ’

စိုင်းလင်းကပြောပြီး တံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့ ဦးစွာဝင်
သွားသည်။ နိမ့်ဆင်းသွားသော လှေကားထစ်များက ရှေ့တွင်
အမှောင်ထဲ၌ ပျောက်ကွယ်နေကြ၏။ အေးစိမ့်စိုထိုင်းသော
ခံစားမှုမျိုးကိုလည်း သူတို့ရနေရလေသည်။

‘သတိထားဆင်း စိုင်းလင်း..လှေကားထစ်တွေက စိုပြီး
ချော်နေတယ်ကွ’

ဇော်ရဲက ရှေ့မှဆင်းသွားနေသော စိုင်းလင်းကို သတိပေး
သည်။ ထိုအချိန်...

‘ဝေါ..ဖလပ်..ဖလပ်..’

‘အောင်မလေး’

လင်းနို့နှစ်ကောင်, သုံးကောင်ခန့် သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်
ကျော်သွားကြခြင်းပင်။ စိုင်းလင်း ငြိမ်းမလိုဖြစ်သွားသော ဖယောင်း

တစ္ဆေမျက်နှာများ

တိုင်မီးကို ကပျာကယာလက်ဖြင့် ကွယ်ထားလိုက်ရလေ၏။

‘ဟူး...လန့်သွားတာပဲကွာ...’

‘ဟား...ဟား...လင်းနို့တွေပါကွ...မင်းကလည်း မြေတိုက် ခန်းဆိုတော့ လင်းနို့တွေရှိမှာပဲ’

မကြာမီ သူတို့နှစ်ဦး လှေကားထစ်များအဆုံး မြေတိုက် ခန်းကြမ်းပြင်ဆီသို့ ရောက်လာကြတော့သည်။ ပိုပြီး အေးစိမ့်စို ထိုင်းသော ခံစားမှုကိုလည်း သူတို့ရရှိနေကြသည်။ တိုအခိုက် ညှိစို့စို့အနံ့ဆိုးကြီးတစ်ခုက သူတို့ နှာခေါင်းများထံသို့ တိုးဝင်လာ သည်။

‘နံ့လိုက်တာကွာ...ဘာအနံ့ကြီးလဲ မသိဘူး’

စိုင်းလင်းက နှာခေါင်းကို ရှုံ့ရင်း...အနံ့လာရာ မြေတိုက် ခန်းကြီး အတွင်းပိုင်းသို့ ဖယောင်းတိုင်မီးကို မြှောက်ကာ ကြည့် ရှုလိုက်သည်။ ထိုအခါ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦး အသက်ရှူပင်ရပ်သွားကြတော့မတတ် ဖြစ်သွားကြ တော့သည်။ သူတို့ရှေ့ ဖယောင်းတိုင်မီးယောင်ဖြင့် မြင်နေရသော

အရာများကား...အနက်ရောင်အခေါင်းတလားကြီးများဖြစ်ပြီး
 အချို့မှာ ပင့်ကူမျှင်များထူထဲစွာ ဖုံးအုပ်နေကြလေသည်။ သူတို့
 မြင်လိုက်ရသော အခေါင်းကြီးများကြောင့် ခြေလှမ်းများ အလို
 လိုပင် တွန့်ဆုတ်သွားကြသည်။ နှစ်ယောက်သားစကား မပြောနိုင်
 လောက်အောင်လည်း လည်ချောင်းများ တစ်ဆို့နေကြသည်။
 ဘယ်လောက်သတ္တိကောင်း၊ကောင်း လူသေအလောင်းများ ထည့်
 ထားသည့် အခေါင်းကြီးများဟု သိနေသောစိတ်ကြောင့်
 သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခြေဖျားလက်ဖျား အေးစက်ကုန်ကြသည်။
 ခဏကြာမှ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟူသောအကြည့်ဖြင့် စိုင်းလင်းက
 တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဇော်ရဲက ထိတ်လန့်နေသည့်ကြားမှ
 အခေါင်းကြီးများကို စိတ်နဲ့ရေတွက်နေမိသည်။ စုစုပေါင်း(၅)
 လုံးပင်...။ ထိုအခိုက်တွင်ပင်..

‘ဒင်...ဒင်..ဒင်..ဒင်..’

အပေါ်အပြင်ဘက်ဆီမှ စူးရှကျယ်လောင်လွန်းလှသော
 ချောက်ချားဖွယ်နာရီသံကြီးကို ကြားလိုက်ကြရကာ သူတို့နှစ်ဦး

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးများ ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားကြလေတော့သည်။
 နာရီသံကြီးက စုစုပေါင်း (၁၂)ချက်တိတိ။ စိုင်းလင်းနှင့် ဇော်ရဲ
 ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားနေသော မျက်နှာကိုယ်စီဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
 ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ပြီးတော့ မတိုင်ပင်ရပါဘဲနှင့် သူတို့
 ခြေလှမ်းများက အပေါ်ထွက်ပေါက်ရှိရာ လှေကားထစ်များဆီသို့
 ဦးလှည့်ပြီးသား ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။ ထိုခဏတွင်းပင်
 သူတို့နားထဲ၌ ညည်းညူသံကဲ့သို့ အသံကြီးတစ်ခုလည်း စတင်
 ကြားလိုက်ကြလေတော့၏။ နှစ်ဦးသား လှမ်းနေသော ခြေလှမ်း
 များ အလိုလိုရပ်တန့်သွားပြီး အခေါင်းကြီးများရှိရာဘက်သို့
 ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြပြန်သည်။

‘ဟာ..’ ‘ဟင်..’

အခေါင်းကြီးများ အပေါ်ဘက်မြေတိုက်ခန်းမျက်နှာကျက်
 ဆီမှ နီကျင်ကျင်မီလုံးကြီးများ ရုတ်တရက်လင်းလာကြခြင်းတို့
 သူတို့ အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ကြခြင်းကြောင့်ပင်..။

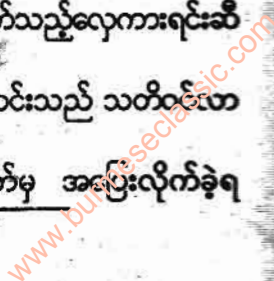
စိုင်းလင်းနှင့် ဇော်ရဲတို့နှစ်ဦးသား အံ့ဩစိတ် ကြောင့်

စိတ်များကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အကြောအချဉ်များ တုံ့ဆိုင်သွားကြပြီး
 ခေတ္တကြက်သေသေကာ သွေးရောင်နီနီကျင့်ကျင့် မီးလုံးကြီးများနှင့်
 ချောက်ချားဖွယ် အခေါင်းကြီးများကိုကြောင်၍ ကြည့်နေမိကြ
 သည်။ စိုင်းလင်းလက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်မှာလည်း အောက်သို့
 လွတ်ကျသွားလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် အရိုးအကြောထဲအထိ
 စိမ့်၍သွားသော ခြောက်ခြားဖွယ်ငြီးငြူသံကြီးတစ်ခုကို သူတို့
 နှစ်ယောက်စလုံး ထပ်မံကြားလိုက်ကြရပြန်ကာ အခေါင်းကြီးများ
 တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသော မြင်ကွင်းကို မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မြင်တွေ့
 လိုက်ကြရလေတော့၏။

ပထမဦးဆုံး သတိဝင်လာသော ဇော်ရဲက..

‘ဟေ့ကောင်..စိုင်းလင်း..ပြေး..ပြေးတော့..’

ဇော်ရဲက ကြောင်လျက်ရှိနေသေးသော စိုင်းလင်း၏ပခုံး
 ကို ဖျန်းကနဲပုတ်၍ သတိပေးကာ အပေါ်တက်သည့်လှေကားရင်းဆီ
 သို့ ပြေးသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ စိုင်းလင်းသည် သတိဝင်လာ
 လျက် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ဇော်ရဲနောက်မှ အပြေးလိုက်ခဲ့ရ

လေတော့၏။

သူတို့နှစ်ဦး အလဲလဲအပြုပြုဖြင့် မြေတိုက်ခန်းလှေကား
ထစ်များအတိုင်း တက်ပြေးလာကြရင်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်
မိလိုက်ကြတော့..

‘ဟာ..’ ‘အောင်မလေးဗျ..’

‘ငါ..ငါတို့ ဘာမြင်လိုက်ကြရတယ်ထင်လဲ..’

စိုင်းလင်း၏စကားကို နားထောင်နေရင်း အောင်ခန့်နှင့် ဇူးဇူး
တို့မှာ အသက်ပင်မရှူဝံ့တော့။ အလွန်အမင်း ကြောက်လန့်နေကြ
သော စိတ်ကြောင့်လည်းပြန်မေးရန် လည်ချောင်းမှ အသံမထွက်
ကြတော့။ စိုင်းလင်းက တံတွေးကို ဂလုခနဲမြို့ချလိုက်ပြီးမှ တုန်
တုန်ရင်ရင်အသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘အ..အခေါင်းကြီးတစ်ခုက အပုံးကြီး..ဖွင့်..ဖွင့်

သူရဲကောင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

ကျသွားပြီး.. အဲဒီအထဲက လက်ကြီးတစ်ဘက်ထွက်လာတာကို နှစ်ယောက်မြင်.. မြင်လိုက်ကြရတာဟ..အဝတ်အစားတွေလည်း စုတ်ပြတ်နေပြီး..လက်သည်းရှည်ကြီးတွေနဲ့ မသတိချင်စရာ တစ္ဆေလက်ကြီးတစ်ဘက်ပဲ'

စိုင်းလင်း စကားအဆုံး အောင်ခန့်နှင့် ဇူးဇူးတို့မျက်နှာများ သွေးမရှိကြတော့။ ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့အခန်းအပြင်စက်ဆီက တစ်စုံတစ်ယောက် နင်းလျှောက်လာသည့် ခြေသံတစ်ခုကို တက္ခီကျီကြားလိုက်ကြရလေတော့သည်။

'ဟင်..'

ခြေသံများ..သူတို့..အခန်းရှိရာသို့ တစ်စုံတစ်ခုလာနေ လေပြီ။ ခြေသံများက သူတို့အခန်းရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ လာ နေကြခြင်းဖြစ်၏။ စိုင်းလင်းပြောသည့်အတိုင်းဆို..ဒီ.. ဒီခြေသံ များသည်..

ခြေသံများက တစ်စ, တစ်စ နီးကပ်လာလေပြီ။ သူငယ်
ချင်းလေးဦး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

‘ဗူး...သူတို့လာနေကြပြီ..’

စိုင်းလင်းက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျွီ... ကျွီ...

ခြေသံများက နီးသည်ထက်နီးကပ်လာနေ၏။

‘ဘယ်...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ..’

အောင်ခန့်မျက်နှာမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လွန်း၍ ဖြူဖွေး
နေသည်။ ဇူးဇူးကတော့ စကားပင် မပြောနိုင်တော့။ သူတို့လေး
ယောက်စလုံး ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့လောက်အောင် ဖြစ်နေ
ကြရလေတော့ပြီ။ ထိုအခိုက် ဇော်ရဲက..

‘ငါ..ငါတို့ ဟိုဗီရိုကြီးကို တွန်းရွှေ့ပြီး တံခါးပေါက်
မှာခု..ခုပိတ်ထားကြရင်ကောင်းမယ်’

‘ဇော်ရဲအကြံကို စိုင်းလင်းက ချက်ချင်းပင် လက်ခံပြီး

လေးယောက်သား ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ဗီရိုကြီးကို အား
စိုက်ကာ တွန်းရွေလိုက်ကြသည်။ လေးလံလွန်းသော ဗီရိုကြီးက
တော်တော်နဲ့ မရွေ။

‘အား...တွန်းကြပါဟ...ခြေသံက နီးလာပြီ’

စိုင်းလင်းက ဗီရိုကြီးကို ပခုံးဖြင့်အားကုန်တွန်းရင်း ကြိတ်
ကာပြောသည်။ လေးယောက်သား ချွေးအရွှေ့သားနှင့် အားကုန်တွန်း
ကြမှ ဗီရိုကြီးက တဖြည်းဖြည်းရွေလာသည်။ ထိုအခိုက်
အပြင်ဘက်ကခြေသံက သူတို့အခန်း တံခါးရှေ့တည့်တည့်တွင်
ရပ်တန့်သွားလေသည်။ မကြာလိုက် အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်
ယောက်က သူတို့အခန်းတံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုလှည့်ကာ ဖွင့်လာ
သည်။ အထဲမှ လော့ချထားသဖြင့် လက်ကိုင်ဘုက လှည့်မရ...

‘ဇူးဇူး...သွား...နှင့်ကိုယ်နဲ့အရင် ဖိကပ်ထားစမ်း’

ဇော်ရဲက ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။
သူတို့တွန်းရွေနေသော ဗီရိုကြီးက တံခါးဝသို့ရောက်ရန် ဘစ်ပေ
ကျော်ကျော်မျှ လိုနေသေးတယ်လေ ။ ဇူးဇူး ဗီရိုကြီးကို တွန်း

တစ္ဆေ့မျက်နှာများ

နေရာမှလွတ်ကာ တံခါးကို အသားကုန်ဖိတွန်းထားလိုက်ရလေ
တော့သည်။ ထိုစဉ် အပြင်ဘက်ကအရာက တံခါးကို တခုံးခုံးထု
ရိုက်လာတော့သည်။

ခုံး...ခုံး...

‘အောင်မလေး...’

ဇူးဇူး ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း တံခါးကို အတင်းဖိ
ကပ်ထားသည်။ စိုင်းလင်းကလည်း ဗီရိုကြီးကို အသည်းအသန်
တွန်းရွေ့ရင်း အော်ပြောသည်။

‘ဇူးဇူး...မ... မလွတ်နဲ့...တအားဖိထား...အား...အီး...’

‘ဝေါ...ကျွီ...’

ထိတ်လန့်စိတ် ကြောက်ရွံ့စိတ်များဖြင့် သုံးယောက်သား
အားကုန် တွန်းလိုက်သော ဗီရိုကြီးက တံခါးတစ်ဝက်ခန့်
ပိတ်မိသွားတော့သည်။

‘ဇူးဇူး...ထွက်...ထွက်...နင်မြန်မြန်ထွက်’

ဇော်ရဲအသံကြောင့် ဇူးဇူးတံခါးကို ဖိကပ်ထားရာမှ အလျှင်

အမြန် ဖယ်ရွှေလိုက်သည်။

‘ဝေါ...ကျီ..’

ဖီရိုကြီးက တံခါးကို လုံးဝ ပိတ်မိသားဖြစ်သွားတော့
သည်။ ထိုအချိန် အပြင်ဘက်မှ ထုရိုက်သံက ခေတ္တရပ်သွားပြီး
သူတို့လေးဦး၏ မောဟိုက်သံ အော်ဟစ်သံများနှင့် ဆူညံနေ
တော့သည်။

မကြာခင် အပြင်ဘက်မှ ပိုမိုပြင်းထန်သော ထုရိုက်သံက
စတင်လာပြန်သည်။

‘ခုံး...ခုံး...’

‘အား...’

ဇူးဇူးက ချွေးအရွှံ့သားဖြင့် နားနှစ်ဘက်ကို လက်မီးဖြင့်
ပိတ်ကာ အသားကုန်အော်နေသည်။ စိုင်းလင်း၊ ဇော်ရဲဖြင့် အောင်ခန့်

www.burmeseclassic.com

တို့ သုံးဦးမှာလည်း ဘာဆက်လုပ်ကြရမန်း မသိတော့။

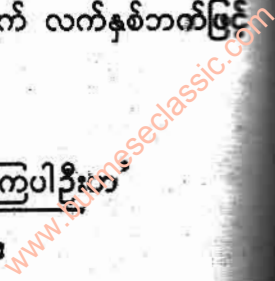
‘ဒုံး...ဒုံး...’

အပြင်ဘက်မှ တံခါးထုရိုက်သံကလည်း အစောပိုင်းကထက် ပိုမို ပြင်းထန်လာလေပြီး အပြင်မှ တစ်စုံတစ်ခုသော လက်နက်မျိုးဖြင့် ချိုးဖဲ့ရိုက်ဖွင့်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ မကြာလိုက် ဒုံးခဲ ထုရိုက် သံတစ်ချက်အဆုံး တံခါးချပ်၊ ပျဉ်ချပ်ကြီး၌ ဖွာသွားသော အသား စများနှင့်အတူ ရဲဒင်းသွားတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဒုံး...ဒုံး...

အပြင်မှ ရဲဒင်းဖြင့် ချိုးဖဲ့ရိုက်နှက်ကာ ဖွင့်နေပါပြီကော။ သူတို့ အားလုံးအော်ဟစ်ရင်း ထိတ်လန့်စွာကြည့်နေကြဆဲပင် တစ်စ,တစ်စ ဖွာထွက် လာသော အပေါက်ကြီးမှ ရဲဒင်းသွား တစ်ခုလုံး ကျွတ်ထွက်လာတော့သည်။ စိုင်းလင်းက ကျွတ်ထွက် လာသော ရဲဒင်းအသွားကြီးကို ရုတ်တရက် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ရင်းမှ..

‘ဟေ့ကောင်တွေ...စိုင်း...စိုင်းဆွဲကြပါဦးဟ’

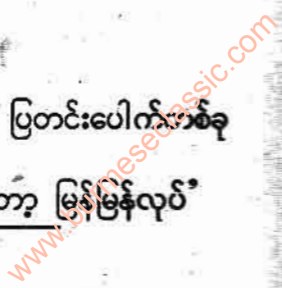
ဇော်ရဲနှင့် အောင်ခန့်တို့လည်း ရဲဒင်းအသွားကြီးကို
မလွတ်တမ်း ဝိုင်းဆွဲထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝုန်း...

အပြင်ဘက်မှ ရဲဒင်းကြီးက သူတို့လက်တွင်းပါလာကြကာ
အားလွန်ပြီး သုံးယောက်သား ပုံလဲကျသွားတော့သည်။ ထိုအချိန်
အပြင်ဘက်မှ ဒေါသတကြီးမာန်ဖီအော်ဟစ်သံကြီးကိုလည်း သူတို့
အားလုံးကြားလိုက်ကြရလေသည်။ သူတို့အားလုံးလဲကျ၍ နာ
ကျင်သွားကြသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်အား။ အမြန်လူးလဲထကာ
အပြင်ဘက်မှ သတ္တဝါကြီးကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်လိုက်ကြတော့သည်။
သူတို့ သွေးများထဲမှ ထူပူနေသော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုများက
နောက်ဆုံးအကျဉ်းအကြပ်ထဲတွင် သတ္တိများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
ကြလေသည်။ စိုင်းလင်းက လက်ထဲတွင် ပါလာခဲ့သော ရဲဒင်းကြီး
ကို အသင့်ချိန်ပြီး..

‘ဇော်ရဲနဲ့ အောင်ခန့်...ဇူးဇူးကိုခေါ်ပြီး ပြတင်းပေါက်...’

ထနေ အပြင်ဘက်ကို အမြန်ဆုံးထွက်ကြတော့ မြန်မြန်လုပ်’

ဇော်ရဲက ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေသော ဇူးဇူးကို ဆွဲထူပြီး ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီ ပြေးသွားသည်။ အောင်ခန့်မှာမူ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော စိုင်းလင်းနှင့်အတူ နေခဲ့ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ ဇော်ရဲတို့နောက်ပြေးလိုက်သွားရ ကောင်းနိုးနိုးဖြင့် ချီတုန်ချတုန်ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ သွေးပျက်ဖွယ်သည်းညူးအော်သံကြီးနှင့်အတူ ရဲဒင်းဒဏ်ချက်ဖြင့် ပေါက်သွားသော အပေါက်ကြီးမှ လက်ကြီးတစ်ဘက် ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ လက်သည်းချွန်ကြီးများနှင့် ခြောက်ကပ်ကပ် မသတိချင်စရာလက်ကြီးက အတွင်းမှတံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားလာခြင်းပင်။ စိုင်းလင်းလက်ထဲမှ ရဲဒင်းက မြှောက်တက်သွားတော့သည်။

‘ကိုင်း...ကွာ..’ ‘ဒုတ်..’

‘...ဂရား...ဂီး...’

လက်ခနဲဖြစ်သွားသော ရဲဒင်းအရောင်။

လက်ကြီးအပေါ် တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီးလျှာသွားသဖြင့်

ဒုတိယနဲ့ မြည်သံကြီးအဆုံး နာကျင် စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော
 အသံကြီးက လိပ်ပြာ လွင့်သွားလောက်အောင် ကြောက်စက်ဖွယ်
 ထွက်ပေါ်သွားတော့သည်။ ရဲဒင်းအသွားနှင့် ဒုတိယဖြစ်ခြင်းခံ
 လိုက်ရသော လက်ကြီးကလည်း သွေးများငေါက်တောက်ပန်း
 ထွက်သွားကာ တွဲလောင်းကြီးဖြစ်သွားသည်။ စိုင်းလင်းက
 တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေဆဲရှိသေးသော လက်ကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ်
 လက်ထဲမှ ရဲဒင်းဖြင့် အားကုန်ဒုတိယဖြစ်လိုက်ပြန်သည်။

ဝိုး...ဒုတိယ...

သည်တစ်ခါတော့ လက်ကြီးလုံးဝ ပြတ်တောက်သွားကာ
 ဒုတိယ အကြိမ်ညည်းညူ လိုက်သော အသံကြီးကလည်း အုလှုပ်
 သဲလှုပ် ထွက်ပေါ်သွားပြန်သည်။ ကြမ်းပြင်ထက်၌ သွေးငေါက်
 တောက်ပန်းထွက်နေသော လက်ကြီးက တဆတ်ဆတ်ခုန်နေလေ
 သည်။

‘အောင်ခန့်...ပြေး...ပြေး...’

စိုင်းလင်းက သွေးများပေကျနေသော ရဲဒင်းကြီးကိုကိုင်

ရင်း ပြူးကြောင်နေသော အောင်ခန့်လက်ကိုဆွဲပြီး နောက်ပြန် လှည့်ပြေးတော့သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ စိုင်းလင်းနှင့်အောင်ခန့် တို့နှစ်ဦးသား ဇော်ရဲနှင့်ဇူးဇူးတို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသော ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ချလိုက် ကြလေတော့သည်။

စိုင်းလင်းနှင့်အောင်ခန့်တို့ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ကျသွားပြီး ပြန်မထနိုင်မီပင် သူတို့အတွက် ထိတ်လန့်စရာမြင်ကွင်းက ဆီးကြို နေပြန်သည်။

‘အား...အ...ကယ်...ကယ်ပါဦး...စိုင်း...စိုင်းလင်း’

ကြမ်းပြင်တစ်နေရာ၌ ဇူးဇူးမှာ ပုံလျက်လဲကျနေပြီး ဇော်ရဲမှ တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးတစ်ကောင်လက်ထဲ၌ ယက်ကျ ယက်ကန် ဖြစ်နေလေသည်။ သူတို့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဗီဒီယိုများထဲ၌သာ မြင်ဖူးခဲ့ သော မျက်တင်းဟောက်ပက်

စိမ်းဖန့်ဖန့်မျက်လုံးကြီးများနှင့် တစ္ဆေကောင်ကြီးက အော်ထလီ
 ဆန်ဖွယ် သူ့ပါးစပ်မည်းမည်းကြီးကို အသားကုန်ဖြဟကာ
 လက်ထဲမှ ဇော်ရဲကို မုန်းတီးစွာကြည့်နေလေသည်။ မညီမညာနှင့်
 ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသော အစွယ်ဖွေးဖွေးကြီးများက
 လည်း တကယ်ကို အသည်းယားစဖွယ်။

တစ္ဆေကောင်ကြီးက သူတို့နှစ်ဦးကို ဂရုပင်မစိုက်ဘဲ
 ပါးစပ်ထဲမှ မည်းမည်းပျစ်ပျစ် သွေးပုတ်များစီးကျနေကာ တအင်း
 အင်းညည်းရင်း လည်ပင်းနေရာကိုကိုင်ပြီး မြှောက်ထားသော
 သူ့သားကောင်ဇော်ရဲဆီသို့သာ စိတ်ရောက်နေသည်။

စိုင်းလင်းက နေရာမှ လူးလဲထပြီး ရဲဒင်းကြီးကို အသင့်
 ကိုင်ကာ မကြောက်မရွံ တစ္ဆေကောင်ကြီးနောက်ကျောသို့ ပြေးသွား
 တော့သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ စိုင်းလင်းက တစ္ဆေကောင်ကြီး၏
 နောက်ကျောကို လက်ထဲမှ ရဲဒင်းကြီးဖြင့် အားကုန်လွဲ၍ ခုတ်လိုက်
 တော့သည်။

‘ဒုတ်..’ ‘အူး..’

ရဲဒင်းအသွားကြီးက တစ္ဆေ့ကောင်ကြီး၏နောက်ကျောတွင် တစ်ဆုံးနှစ်ဝင်သွားပြီး၊ ကျောကြီးကော့သွားကာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး လက်ထဲမှ ဇော်ရဲကို လွှတ်ချပစ်လိုက်သည်။

‘အ..အဟွတ်..အဟွတ်’

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျှက်ကျသွားသော ဇော်ရဲ သူ့လည်ပင်းကို လက်ဖြင့်ပွတ်ကိုင်ပြီး တဟွတ်ဟွတ်ချောင်းဆိုးနေသည်။ တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးက ဒေါမာန်တကြီးဖြင့် ညည်းထွားအော်ဟစ်ရင်း နောက်မှ စိုင်းလင်းဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ စိုင်းလင်းလက်ထဲမှ ရဲဒင်းလွတ်ကျသွားပြီဖြစ်၍ တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးကို ထိတ်လန့်တကြားကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။

‘ဖြောင်း..’ ‘ဂါး..’

အောင်ခန့်၏ရိုက်ချက်ကြောင့် တစ္ဆေ့ကောင်ကြီး၏ ကျောတွင် စိုက်ဝင်နေသော ရဲဒင်းကြီးပါပြုတ်ကျသွားကာ ထိုစဉ်မှာလည်း တစ်စစီဖြစ် သွားလေသည်။ တစ္ဆေ့ကောင်ကြီး စူးဝါး နာကျင်စွာ အော်ဟစ်၍ အောင်ခန့်၏လည်မြို့ကို ဖမ်းညှစ်လေ

၆၅

တော့သည်။

‘အ...အစ်...အစ်...’

အောင်ခန့် မျက်လုံးများပြူးထွက်ကာ တစ္ဆေကောင်ကြီး
 လက်မှလွတ်ရန် အသည်းအသန် ရုန်းကန်နေရရှာသည်။ ထိုခဏ
 တွင်ပင် အလူးအလဲထလာသော ဇော်ရဲက ကြမ်းပြင်ထက်တွင်
 ကျနေသောရဲဒင်းကြီးကို ရုတ်တရက်ကောက်ယူ၍ တစ္ဆေကောင်
 ကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို အသားကုန်လွှဲ ခုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။
 ရဲဒင်းအသွားက တစ္ဆေကောင်ကြီး၏ လည်ပင်းနေရာကို ဒုတ်ခနဲ
 ဖြတ်ကျော်သွားပြီး ဦးခေါင်းကြီး လိမ့်ထွက်သွားတော့၏။

တစ္ဆေကောင်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာလည် ပြတ်ကြီးမှ ဝေါခနဲ
 ပန်းထွက်လာသော ပုတ်အုံညှို့စို့သော သွေးများက ဇော်ရဲမျက်နှာနှင့်
 တစ်ကိုယ်လုံးကို ရွှဲနစ်သွားစေတော့သည်။ ဇော်ရဲ နောက်တစ်ချက်
 ခုတ်ရန် ရဲဒင်းကို ရွယ်လိုက်ဆဲပင် တစ္ဆေကောင်ကြီး၏ နှော
 ကိုယ်ကြီးက တဆတ်ဆတ်တုန်နေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲ
 လဲကျကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ ဇော်ရဲ တင်းထား

သောစိတ်ကို လျှော့လိုက်ကာ လက်ထဲမှရဲဒင်းအောက်သို့ ကျသွားပြီး ခူးညွတ်ကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအချိန် စိုင်းလင်းက လဲကျနေသော ဇူးဇူးထံ ပြေးသွားကာ လှုပ်နှိုးနေသည်။

‘ဇူးဇူး...ဇူးဇူး...ဟဲ့ မိဇူး...’

‘အင်...’

ဇူးဇူး မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် ပြန်သတိရလာသည်။

‘ဟင်...စိုင်း...စိုင်း...လင်း...ဟို အကောင်ကြီးနဲ့ ဇော်ရဲကော...’

ဇူးဇူး ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် အမောတကောမေးလာသည်။

‘ရှိပါတယ်ဟာ...ဇော်ရဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး...ထ...မြန်မြန်...’

ထ... ငါတို့ ဒီအိမ်ကြီးထဲက အမြန်ဆုံး အပြင်ထွက်ပြေးကြမှ ဖြစ်မယ်’

စိုင်းလင်းက ဇူးဇူးကိုပြောကာ ဆွဲထူရင်း ဇော်ရဲနှင့် အောင်ခန့်တို့ နှစ်ဦးဘက်သို့လည်း ပြောရန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

ခူးထောက်ပြီး သွေးရွှဲသားနှင့်မောနေသည့် ဇော်ရဲနောက်

၆၇

မှ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာနေသော ဂါဝန်ရှည်ကြီးဟားလွှားနှင့် တစ္ဆေမတစ်ကောင်ကို သူ့အံ့သြစိုးရိမ်စွာ မြင်လိုက်ရလေသည်။ တစ္ဆေမရဲ့လက်ထဲမှာက သံချွန်ရှည်ကြီးတစ်ခုနဲ့ရယ်လေ။

‘ဟာ...ဇော်ရဲ့ နောက်မှာ...သတိထား...’

စိုင်းလင်း သတိပေးအော်လိုက်သံအဆုံး ဇော်ရဲ့ကလည်း ကြောင်တက်စွာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် တစ္ဆေမ၏လက်ထဲက သံချွန်ကြီးက ဝဲပျံလာပြီး..

‘ဇွပ်..’ ‘အ..’

‘ဟာ...ဇော်ရဲ့..’ ‘အောင်မလေး..’

သူရင်ဘတ်မှတစ်ဆင့် ထုတ်ချင်းခတ်ဖောက်ဝင်သွားသော သံချွန်ကြီးကို ဇော်ရဲ့အံ့သြပြူးကြောင်စွာ ငုံ့ကြည့်နေမိလေသည်။ ပြီးမှ သူထိတ်လန့်တကြားဖြင့် အော်ဟစ်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်တော့ အသံထွက်ပေါ်မလာတော့ဘဲ သွေးများသာ ပွက်ခနဲအန်ထွက်လာ ပြီး ဘေးစောင်းလဲကျသွားလေတော့သည်။

သူတို့မျက်စိရှေ့တွင်ပင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူဇော်ရဲ၏ အဖြစ် ဆိုးကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသော်လည်း သူတို့အဖို့ ဘာမှမတတ် နိုင်တော့။

အဲဒီအချိန် သူတို့ဆီ ညည်းသံကြီးဖြင့် တရွေ့ရွေ့လျှောက် လာနေသော တစ္ဆေ့မ၏နောက်မှ တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးနှစ်ကောင် နောက်မှထပ်၍ ပေါ်လာခြင်းကြောင့်ပါပေ။

‘စိုင်းလင်း...ဇူးဇူး...ပြေး...ပြေး...’

အောင်ခန့် သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို သတိပေးရန် အပြင်ဘက် စကြို လမ်းအတိုင်း ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။ သူ့နောက်မှ အသည်းအသန်ပြေး လိုက်လာကြသော စိုင်းလင်းနဲ့ ဇူးဇူးကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော စိုင်းလင်းက အောင်ခန့်ကိုအော်၍ သတိပေးသည်။

‘အောင်ခန့်...ဘယ်မှမချိုးနဲ့၊ တည့်တည့်ပြေး... အပေါက် ကရှေ့မှာ’

မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ သူတို့ဝင်လာခဲ့စဉ် မိမိကြီးက

ဤမျှကျယ်ဝန်းခြင်းမရှိပါဘဲနှင့် ယခုမှ အခန်းပေါင်းများစွာနှင့် ဧည့်ခန်းတံခါးမကြီးကို ရှာဖွေ၍မရ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအခိုက် ရှေ့မှပြေးနေသော အောင်ခန့် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားကာ လက်ယာဘက် အခန်းတစ်ခုတွင်း ငေးကြည့်နေလေသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ အောင်ခန့်..ဆက်..ဆက်ပြေးလေ’

စိုင်းလင်းက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ကြောင်တောင် တောင်ဖြစ်နေသော အောင်ခန့်ကို တွန်းထိုးကာ ပြောလိုက်သည်။ ထူးဆန်းစွာဖြင့် အောင်ခန့်က သူပြောသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အခန်းကြီးအတွင်းသာ ငေးကြည့်မြဲငေးကြည့်နေသည်။ စိုင်းလင်း နှင့်ဇူးဇူးတို့ အောင်ခန့် ငေးကြည့်နေသည့် အခန်းကြီးအတွင်း လိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဘာမှမရှိ။ အခန်းလွတ် ဟောခန်း ကြီးသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် အောင်ခန့်မျက်စိထဲ၌မူ သူတို့ နှစ်ယောက်လိုမဟုတ်။ သူ့မျက်စိထဲ၌ မွေးနေ့ပါတီပွဲတစ်ခုကဲ့သို့ လှပစွာပြင်ဆင်ထားသော အခန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်နေ၍ အံ့ဩစွာ

ငေးကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့ ရောင်စုံပန်းဆိုင်များ၊
 အော်တိုမက်တစ် မီးရောင်စုံတွဲများဖြင့် လှပနေသော အခန်းကြီးက
 သူစိတ်ကို ဆွဲဆောင်နေသလိုလည်း ခံစားနေရလေသည်။ ထို
 အခိုက် သူ့နားထဲတွင် ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီး၊
 သူတို့အရွယ် မွေးနေ့ဂါဝန်အဖြူကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခန်းမအလယ်တွင် အံ့သြစွာတွေ့မြင်
 လိုက်ရလေသည်။ ရွှေရောင်တောက်နေသော ဆံပင်နွယ်ခွေများနှင့်
 မိန်းကလေး၏အသားက ပန်းနုရောင်ဖွေးနုနေသည်။ ပြီးတော့
 သူ့ကို လှ၍စွဲဆောင်အား ကောင်းလှသော မျက်ဝန်းပြာကြီးများဖြင့်
 ကြည့်နေလေသည်။

‘တော်တော်လှပတဲ့ မိန်းကလေးပဲ.. မြန်မာမိန်းကလေး
 တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး’ ဟု အောင်ခန့် တွေးနေမိ
 သည်။ ထိုအခိုက် မိန်းကလေးက သူ့ကိုဖိတ်ခေါ်နေသော အကြည့်
 မျိုးဖြင့် ကြည့်၍..

‘ဟင်း..ဟင်း..လာလေ..ဘာလုပ်နေတာလဲ’

မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းပြာကြီး၏ ဆွဲအားကို သူ မလွန် ဆန်နိုင်ဘဲဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်သူ့နောက်တွင် စိုင်းလင်းနှင့် ဇူးဇူးတို့နှစ်ဦးလည်း မရှိကြတော့။

‘လှာခဲ့ပါဆို...ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဟင်း...ဟင်း’

မိန်းကလေး၏ ချိုလွင်ညင် သာ အသံကလေးနှင့် သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်နေပြန်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းများကလည်း အလိုလို အခန်း အတွင်းသို့ ခြေဦးလှည့်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မိန်းကလေးက သူ့ကို လက်ကမ်းပြီးကြိုလင့်နေသည်။ အောင့်ခန့် စပါးကြီးမြွေညှို့ထားသော သားကောင်တစ်ကောင်ပမာ မိန်းကလေး၏ လှပလွန်းသော မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း လျှောက် ဝင်သွားနေသည်။

‘ဟင်း...ဟင်း...ခစ်...ခစ်...’

မိန်းကလေးထဲမှ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော အနံ့သင်းသင်း ထလေးကိုပင် အောင်ခန့်-ရနေရလေပြီ။ တဖြည်းဖြည်း မိန်းကလေး နှင့်သူ လက်တစ်ကမ်းအကွာအထိ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ အဲဒီ

အချိန်မှာပဲ မိန်းကလေးက သူမ၏နွေးထွေးအိစက်သော လက်အစုံဖြင့် သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ဆွဲယူခြင်း ခံလိုက်ရတော့သည်။ အောင်ခန့် ရင်တွေတဒုန်းဒုန်းခုန်လာပြီး အလိုက်သင့်ပင် မိန်းကလေးကို ထွေးပွေ့ထားလိုက်တော့သည်။ သူ့ရင်ခွင်ကြားမှ မိန်းကလေးကလည်း အညိုရောင်မျက်တောင်ကော့ကြီးများကို မှေးစင်၍ မျက်နှာလေးကို မော့၍ထားလေသည်။ သူမ၏ နှင်းဆီရောင် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကလည်း မဟာတဟ။

အောင်ခန့် စိတ်ထိန်းနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ အဲဒီနှင်းဆီရောင် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို အငမ်းမရနမ်းရှိုက်ဖို့ ခေါင်းငုံ့လိုက်စဉ်မှာတော့...

သူမ၏မျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ဆွဲမက်ဖွယ်ပြာပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးလေးများမဟုတ်တော့ဘဲ ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးကြီးများအဖြစ် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

အောင်ခန့် အံ့သြတကြီးဖြစ်နေဆဲ... မိန်းကလေး၏ မျက်နှာ

ကြီးက...

‘အား...’

အောင်ခန့် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် နောက်သို့ ရုန်းပယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။ သို့သော် သူ့အများကြီး နောက်ကျသွား ရလေပြီ။ ထိုအချိန် မျက်တွင်းဟောက်ပက် အစွယ်ငေါငေါကြီး များဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်မျက်နှာကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသော မိန်းကလေး၏လက်များက သူ့ကို သံကြိုးများသဖွယ် ခိုင်မာ တင်းကြပ်စွာ ချုပ်နှောင်ထားလေပြီတည်း။

‘အား...စိုင်း...စိုင်းလင်းရေ...ငါ့ကို ကယ်ပါဦး’

သူ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ် လိုက်သံအဆုံး မိန်းကလေး၏ အစွယ်ငေါငေါပါးစပ်ကြီးက သူ လည်ပင်းကို ခွေးတစ်ကောင်ဟတ်သလို ကိုက်ဖောက်ပစ် လိုက် လေတော့သည်။

‘အား...’

အခန်း(၃)

အောင်ခန့်၏ ထိတ်လန့်တကြားအော်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် ပြေး
နေသော စိုင်းလင်းနှင့်ဇူးဇူးကို ခြေလှမ်းများ တုန်ခနဲရပ်တန့် သွား
ကြတော့သည်။

‘စိုင်း..စိုင်းလင်း..အောင်ခန့်..အောင်ခန့် အော်သံမဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်တယ်..ဒီကောင်ကို အခန်းရှေ့မှာ ကျန်ခဲ့ပြီး..တစ္ဆေ
ကောင်တွေနဲ့တွေ့နေပြီလား မသိဘူး’

ဇူးဇူး ငိုထားရလွန်းသဖြင့် မို့အစ်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုင်းလင်းကို မော့ကြည့်သည်။ သူတို့သူငယ်ချင်း ဇော်ရဲတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် သူတို့မျက်စိအောက်တွင်ပင် အဖြစ်ဆိုးကြီးဖြင့် ကိစ္စချောသွားလေပြီ။ အခုလည်း အောင်ခန့်တစ်ယောက်..

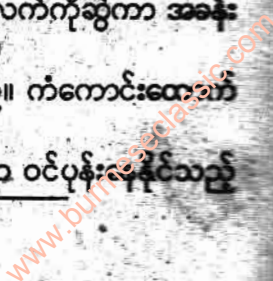
စိုင်းလင်း စိတ်မဖြောင့်ဟန်ဖြင့် နောက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အကြည့်က အခန်းတစ်ခုအတွင်းရှိ ကြီးမားလှသော ဘီရိုကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားပြီး..

‘ဇူးဇူး..နင်..ဟိုဘီရိုကြီးထဲမှာ ခဏပုန်းနေ..ငါ..အောင်ခန့်ကို သွားပြန်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘ဖြစ်...ဖြစ်ပါ့မလား၊ ငါကြောက်တယ် စိုင်း..စိုင်းလင်း’

‘ဟာ..နင်ကလည်း ငါပြောသလိုလုပ်စမ်းပါ..ငါ အခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်..နင်သာ ဘီရိုထဲမှာ အသံမထွက်စေနဲ့’

စိုင်းလင်းက ပြောပြောဆိုဆို ဇူးဇူးလက်ကိုဆွဲကာ အခန်းတွင်းရှိ ဘီရိုကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဘီရိုကြီးက လူတစ်ယောက်ကောင်းစွာ ဝင်ပုန်းနေနိုင်သည့်

ဘီရိုအလွတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

‘ကဲ..အထဲကို မြန်မြန်ဝင်..လုပ်..စူးစူး အချိန်မရှိဘူး’

စူးစူး ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ဘီရိုကြီးထဲ ဝင်ရောက်လိုက်

ရသည်။

‘နင်..နင် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်..စိုင်းလင်း’

‘အေးပါ..နင်သာ အထဲမှာ လုံးဝအသံမထွက်စေနဲ့..

ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေ..ငါ အခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်’

စိုင်းလင်းကပြောပြီး ဘီရိုတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

စူးစူး အမှောင်ထုအတွင်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် မျက်လုံးနှစ်လုံး

ကို မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။ ပြီးတော့ တတ်သမျှမှတ်သမျှ

ဘုရားစာများကိုလည်း စိတ်ထဲမှ ဆိုနေမိသည်။

ခဏအကြာ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသော စိုင်း

လင်း၏ ခြေသံနှင့်အတူ အမှောင်ထုကြီးအတွင်း၌ ခြောက်ခြားဖွယ်

တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်မှုကြီးက စိုးမိုးသွားတော့သည်။

စိုင်းလင်း ဇူးဇူးအား ဘီရိုကြီးအတွင်းဝှက်ခဲ့ပြီး အောင်ခန့်
အသံ ကြားရာဘက်ဆီသို့ သတိဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးမှ
အခုချိန် သူ့လက်ထဲ၌ ဘာလက်နက်မှ မရှိမှန်း စဉ်းစားမိလိုက်
သည်။ သည်အချိန် သူ့မှာလက်နက်တစ်ခုခု ရှိမနေ၍မဖြစ်။

စိုင်းလင်း တဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လာရင်း အခန်း
ထောင့်တစ်ခုမှ သံရေပိုက်ခေါင်းတစ်ခုကို သွားမြင်မိသည်။ သူ
ရေပိုက်ခေါင်းဆီလျှောက်လာပြီ သံရေပိုက်လုံးကို အားပြုကာ ဆွဲ
ကြည့်လိုက်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် သံချေးတက်ကာ ဆွေးမြေ့
နေသော သံပိုက်လုံး အဆက်တစ်နေရာက ပြုတ်ထွက်သွား
လေသည်။ သူ့လက်ထဲပါလာသော သံပိုက်လုံးအကျိုးကို တစ်ချက်
ဆကြည့်လိုက်သည်။ ဒါဆို သူ့အတွက် လက်နက်ကောင်းတစ်ခု
ဖြစ်သွားလေပြီ။ စိုင်းလင်းလက်ထဲမှ သံပိုက်လုံးကို အသင့်ကိုင်
ရင်း အောင်ခန့်ကျန်နေခဲ့သော အခန်းဘက်ဆီသို့ သတိဖြင့် လျှောက်
လာခဲ့သည်။

သူ့ အခန်းရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် အခန်းအလယ်တွင် လဲ

ကျနေသော အောင်ခန့်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

‘အောင်ခန့်’

စိုင်းလင်း အောင်ခန့်ထံသို့ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြေးသွား
လိုက်သည်။ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲနေသော အောင်ခန့်ထံမှ ညည်း
ညှူသံသဲ့သဲ့ကို သူကြားလိုက်ရသည်။

‘အောင်ခန့်..အောင်ခန့်’

စိုင်းလင်း လဲကျနေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်ခန့်ကို
ဆွဲယူကာပွေ့လိုက်သည်။ အောင်ခန့်၏လည်ပင်းနေရာမှ လက်သီး
ဆုပ်ခန့် အပေါက်ကြီးတစ်ခုကို သူထိတ်လန့်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရ
လေတော့သည်။

‘ဟာ...’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မှိတ်နေတဲ့ အောင်ခန့်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက
ဖျတ်ကနဲ ပွင့်လာတော့သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် အောင်ခန့်၏
မျက်နှာကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်ဘုကြီးများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်
လာကြလျက် စပ်ဖြဖြအမူအယာမျိုးဖြင့်..

'ဟီး...ဟီး...ဟီ...ငါ့အတွက် အရမ်းစိုးရိမ်သွားသလား
ကွ... စိုင်းလင်း'

စိုင်းလင်း ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် အောင်ခန့်ကို ပွေ့ထား
ရာမှ ဝုန်းခနဲ လွတ်ချမိလိုက်တော့သည်။

အနီရောင်တောက်နေသော မျက်လုံးနီကြီးများဖြင့် ကြောက်
မက်ဖွယ် အောင်ခန့်မျက်နှာကြီးက အပြုံးမပျက်ဘဲ..

'ဟီး...ဟီး...ရက်စက်လှချည့်လား...သူငယ်ချင်းရာ..
တို့တတွေ သည်အိမ်ကြီးမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြမယ်လေကွာ..

ဟီး...ဟီး'

တဟီးဟီးရယ်မောရင်း အောင်ခန့်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက
ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် ထလာလေသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကြီး
နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းရင်းဖြင့်..

'ဟီးဟီး...လာပါကွ သူငယ်ချင်းရ...မင်း ငါတို့နဲ့အတူ
နေကြရအောင်ပါကွ...ဟီးဟီး...'

စိုင်းလင်း ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် မှောက်ဆို

ခြေနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ဟင်..အောင်ခန့်လက်ကြီး
တွေက လက်သည်းရှည်ကြီးတွေနဲ့ပါလား။ ဒါဆို..ဒီကောင်..
ဒီကောင်..

စိုင်းလင်းလက်ထဲမှ သံပိုက်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ကိုင်ရင်း လည်ပင်းအပေါက်ကြီးနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်
အောင်ခန့်၏တစ္ဆေ့မျက်နှာကြီးကို အံ့သြစွာကြည့်နေမိသည်။

‘ဟီးဟီး..လာပါကွ..စိုင်းလင်းရ’

‘မင်း..မင်း ရှေ့မတိုးခဲ့နဲ့နော်..’

‘ဟီးဟီး..လာ..လာပါကွ..’

စိုင်းလင်း သူငယ်ချင်းဟူသော သံယောဇဉ်ကိုဖြတ်ကာ
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာချလိုက်တော့သည်။

‘မင်း..ငါ့အနား ကပ်မလာနဲ့နော်’

‘ဟား..ဟား..ဟီးဟီး..’

ကြောက်မက်ဖွယ် တစ္ဆေ့မျက်နှာကြီးနှင့် အောင်ခန့်၏

ခြေလှမ်းကြီးများက ရပ်မသွား။

‘ပြော...ပြောမရဘူးလား...ကိုင်းကွာ...’

စိုင်းလင်းလက်ထဲမှ သံပိုက်လုံးဖြင့် ဆန့်တန်းလာနေသော အောင်ခန့်၏လက်ကြီးနှစ်ဘက်ကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

‘ဖြောင်း...’ ‘ရွတ်...’

အောင်ခန့်လက်ကြီးများမှ အရိုးကျိုးသွားသံများကို သူ အပီအပြင် ကြားလိုက်ရပြီး လက်ကြီးနှစ်ဘက်စလုံး တွဲလောင်း ကျသွားလေတော့သည်။ သို့သော် အောင်ခန့်၏ တစ္ဆေမျက်နှာ ကြီးက နာကျင်ဟန်မပြဘဲ...

‘ဟီးဟီး...လာပါကွ...မင်းကလည်း...ဟား...ဟား...’

ထိတ်လန့်ဖွယ် ရယ်သံကြီးအဆုံး စိုင်းလင်း မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ သူ့ထံတစ်ရွေ့ရွေ့ တိုးလာနေသော အောင်ခန့်အား လက်ထဲမှ သံပိုက်လုံးဖြင့် အားကုန် ဆင့်၍ဆင့်၍ ရိုက်ပစ် လိုက်လေတော့သည်။

‘ဖြောင်း...ဖြောင်း...’

‘အူး...’

စိုင်းလင်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် လဲကျသွား
 သည်အထိ အရိုက်မရပ်တော့။ သည်ကြားထဲ သွေးအလူးလူးဖြင့်
 မျက်နှာကြီးက ထောင်၍ ထလာသေး၏။ စိုင်းလင်း လက်ပန်း
 ကျသည်အထိ မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ ရိုက်နှက်နေသည်။ အောင်ခန့်
 မျက်နှာကြီးမှ စင်ထွက်လာသော သွေးများကလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်
 တွင် ဖွားလံနေတော့သည်။ နောက်ထပ် လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်း
 မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားမှ သူ အရိုက်ကို ရပ်လိုက်တော့သည်။

အဲဒီအချိန် ကြောက်မက်ဖွယ် အောင်ခန့်၏ တစ္ဆေ့မျက်
 နှာကြီးက သရက်သီးစိမ်းတစ်လုံးအား တူနှင့်ထုထားသလို
 သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ရုပ်မပီပြင်တော့ဘဲ ရှိနေလေပြီ။

အခန်း(၄)

ဇူးဇူး ဘီရီထဲတွင် ထိုင်နေရသည်မှာ တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာ
 နေသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လွန်း၍လည်း
 အသံမထွက်ရဲ။ အသံထွက်မည်စိုးသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မလှုပ်ရဲ
 ၍လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာလျက်ရှိနေ၏။ သူမ အခုမှ
 ဖေဖေနှင့်အမေကို တမ်းတကာ အသံမထွက်ဘဲ ကြိတ်ငိုမိလေ
 သည်။ သူမတို့၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း
 အသက်ဆုံးရှုံးရလေပြီ။ အခု စိုင်းလင်းနှင့် အောင်ခန့်တို့နှစ်ဦးလည်း
 ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်နေကြသည် မသိ။ နောက်ပြီး သူမကိုယ်

တိုင်ရော...

တွေးရင်းဖြင့် ဇူးဇူး ထိတ်လန့်အားငယ်လာကာ လူတစ်
ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေညွတ်ကျတော့မလို ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် သူမ ခြေသံတစ်ခုကို စတင်ကြားလိုက်
ရလေတော့သည်။

‘ဘယ်သူများပါလိမ့် ..စိုင်းလင်း ပြန်လာတာများ
လား..ဟင်.. နေဦး..စိုင်းလင်းဆိုရင် သူဘာလို့ အသံမပေးရမလဲ၊
ဘုရား..ဘုရား.. တစ္ဆေ့ကောင်တစ်ကောင်များ သူမအနီးသို့
ရောက်လာခြင်းလား’

ခြေသံက တစ်စ,တစ်စဖြင့် သူမနှင့်နီးကပ်လာလေသည်။
ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားရင်း သူမခန္ဓာကိုယ်လေး တဆတ်
ဆတ်တုန်ရင် လာတော့သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ..

‘ဂုန်း..’

‘အောင်မလေး..’

ခွဲဖွင့်လိုက်သော ဘီရိုအသံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသော

သူရဲကောင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

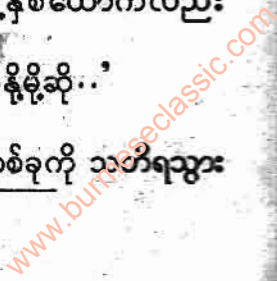
မြင်ကွင်း ကြောင့် ဇူးဇူးငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိတော့သည်။ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘီရိုကြီးရှေ့မှဟော့ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးအရွဲသားနဲ့ စိုင်းလင်းက မျက်လုံးကြီးအပြူးသားဖြင့် ရပ်နေ လေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း သွေးများ ပေကျံနေသည့် သံပိုက်လုံးကြီး ကိုင်ဆွဲထားလေသည်။

‘ဇူးဇူး...ငါ...ငါပါဟ...နင်ကလည်း...’
‘နင်...နင်...သွေးထွေနဲ့၊ ဘာ...ဘာဖြစ်လာတာလဲ’
‘ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး...ဟို...ဟိုကောင် အောင်ခန့်’

စိုင်းလင်းက ထိတ်လန့်မှု မပြေသေးသော အသံတုန်ကြီး ဖြင့် အောင်ခန့်အဖြစ်အပျက်ကို ခပ်မြန်မြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ဇူးဇူးမျက်နှာမှာလည်း စိုင်းလင်းပြောပြနေသည်ကို နားထောင်ရင်း အံ့ဩထိတ်လန့်လွန်း၍ ဖြူဖွေးနေလေသည်။

‘အဲဒါပဲ ဇူးဇူး...ကျန်နေတဲ့ တို့နှစ်ယောက်လည်း ဒီအိမ်ကြီးထဲက အမြန်ဆုံးလွတ်မှဖြစ်မယ်...နို့မို့ဆို...’

စိုင်းလင်းက ပြောရင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို သဘိရသွား

ဟန်ဖြင့် သူ့လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။

‘ဟာ..သုံးနာရီတောင် ခွဲပြီးပြီ..မကြာခင် မိုးလင်း
တော့မယ်.. ကဲ..လာ..အချိန်မရှိတော့ဘူး ဇူးဇူး’

စိုင်းလင်းက သူမလက်ကိုဆွဲ၍ အခန်းကြီးအတွင်းမှ
ပြေးထွက် ရန်ပြင်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပင်..

‘စိုင်းလင်း..ရေ..’ ‘ဇူးဇူး..ရေ..’

အဝေးမှခပ်သဲ့သဲ့လွင့်မျောလာသော သူတို့နှစ်ယောက်
နာမည်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား အသံထွက်ပေါ်လာရာဘက်ဆီသို့ ဦး
ခေါင်းကို လှည့်ကာ နားစွင့်မိလိုက်ကြသည်။

‘စိုင်းလင်းရေ..’ ‘ဇူးဇူး..ရေ’

ခေါ်သံက တဖြည်းဖြည်းပီပြင်လာလေသည်။

စိုင်းလင်းက အသံကို သေချာစွာနားစိုက်ထောင်ပြီး
မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားလေသည်။

သူရဲကောင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

‘ဟင်..သေသေချာချာနားထောင်ကြည့်စမ်း ရူးရူး’

စိုင်းလင်း၏ထိတ်လန့်တကြားဟန်ပန်နှင့် စကားကြောင့်

ရူးရူး လည်း သေချာချာနားစိုက်ပြီး ထောင်ကြည့်မိလိုက်လေ၏။

‘ဟင်’

သူမလည်း မျက်လုံးကလေးဝိုင်း၍သွားရလေတော့ပြီ။

အဘယ် ကြောင့်ဆိုမူ သူတို့နှစ်ဦးကြားနေရသောအသံမှာ သူတို့၏

သူငယ်ချင်း ဇော်ရဲ၏အသံဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ရူးရူးက အံ့သြလွန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုင်းလင်း

မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဇော်..ဇော်ရဲ မသေဘဲ..ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ငါ..ငါတို့နောက်

လိုက်လာတာထင်တယ်..စိုင်းလင်း’

စိုင်းလင်းလည်း ဝေဝေဝါဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ ပြီးမှ...

www.burmeseclassic.com

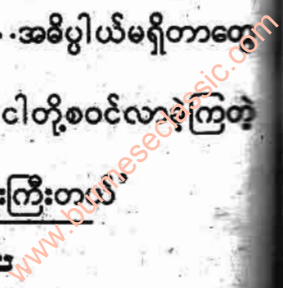
‘နင်အရူးလား ဇူးဇူး...ဒီလောက်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဇော်ရဲ
မသေရအောင်’

ပြောနေရင်းမှ သူတစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရသွားလျက်
စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားရလေတော့သည်။

ဇော်ရဲလည်း အောင်ခန့်လိုများဟူသော အတွေးက
စိုင်းလင်းဇော်ကိုယ်လုံးကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ သူလက်မှ
နာရီကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ လေးနာရီထိုးရန် (၁၅)
မိနစ်ခန့်မျှသာ လိုတော့လေ၏။ သည်(၁၅)မိနစ်အချိန်အတွင်း
သူတို့နှစ်ယောက် သည်အိမ်ကြီးအတွင်းမှ မထွက်နိုင်ကြရင်...
စိုင်းလင်း ချက်ချင်းပင် ဇူးဇူး၏လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲမှ ပြေး
ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

‘စိုင်းလင်း...ဟို...ဟို...ဇော်ရဲ’

‘နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ဇူးဇူး...အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ
လျှောက်တွေးမနေနဲ့တော့...အခုချိန်မှာ ငါတို့စဝင်လာခဲ့ကြတဲ့
တံခါးမကြီးပေါက်ကို ရောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်’

‘ပြော...ပြောမရဘူးလား...ကိုင်းကွာ...’

စိုင်းလင်းလက်ထဲမှ သံပိုက်လုံးဖြင့် ဆန့်တန်းလာနေသော အောင်ခန့်၏လက်ကြီးနှစ်ဘက်ကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

‘ဖြောင်း...’ ‘ဂျွတ်...’

အောင်ခန့်လက်ကြီးများမှ အရိုးကျိုးသွားသံများကို သူ အဝီအပြင် ကြားလိုက်ရပြီး လက်ကြီးနှစ်ဘက်စလုံး တွဲလောင်းကျသွားလေတော့သည်။ သို့သော် အောင်ခန့်၏ တစ္ဆေမျက်နှာကြီးက နာကျင်ဟန်မပြဘဲ...

‘ဟီးဟီး...လာပါကွ...မင်းကလည်း...ဟား...ဟား...’

ထိတ်လန့်ဖွယ် ရယ်သံကြီးအဆုံး စိုင်းလင်း မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ သူ့ထံတစ်ရွေ့ရွေ့ တိုးလာနေသော အောင်ခန့်အား လက်ထဲမှ သံပိုက်လုံးဖြင့် အားကုန် ဆင့်၍ဆင့်၍ ရိုက်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

‘ဖြောင်း...ဖြောင်း...’

‘အူး...’

စိုင်းလင်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် လဲကျသွား
 သည်အထိ အရိုက်မရပ်တော့။ သည်ကြားထဲ သွေးအလူးလူးဖြင့်
 မျက်နှာကြီးက ထောင်၍ ထလာသေး၏။ စိုင်းလင်း လက်ပန်း
 ကျသည်အထိ မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ ရိုက်နှက်နေသည်။ အောင်ခန့်
 မျက်နှာကြီးမှ စင်ထွက်လာသော သွေးများကလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်
 တွင် ပွားလံနေတော့သည်။ နောက်ထပ် လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်း
 မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားမှ သူ အရိုက်ကို ရပ်လိုက်တော့သည်။

အဲဒီအချိန် ကြောက်မက်ဖွယ် အောင်ခန့်၏ ဗာစ္ဆေ့မျက်
 နှာကြီးက သရက်သီးစိမ်းတစ်လုံးအား တူနှင့်ထုထားသလို
 သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ရုပ်မပီပြင်တော့ဘဲ ရှိနေလေပြီ။

အခန်း(၄)

ဇူးဇူး ဘီရိုထဲတွင် ထိုင်နေရသည်မှာ တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာ
 နေသည်ဟု အောက်မှေမိသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လွန်း၍လည်း
 အသံမထွက်ရဲ။ အသံထွက်မည်စိုးသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မလှုပ်ရဲ
 ၍လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာလျက်ရှိနေ၏။ သူမ အခုမှ
 ဖေဖေနှင့်အမေကို တမ်းတကာ အသံမထွက်ဘဲ ကြိတ်ငိုမိလေ
 သည်။ သူမတို့၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း
 အသက်ဆုံးရှုံးရလေပြီ။ အခု စိုင်းလင်းနှင့် အောင်ခန့်တို့နှစ်ဦးလည်း
 ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်နေကြသည် မသိ။ နောက်ပြီး သူမကိုယ်

တိုင်ရော..

တွေးရင်းဖြင့် ဇူးဇူး ထိတ်လန့်အားငယ်လာကာ လူတစ်
ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေညွတ်ကျတော့မလို ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် သူမ ခြေသံတစ်ခုကို စတင်ကြားလိုက်
ရလေတော့သည်။

‘ဘယ်သူများပါလိမ့် ..စိုင်းလင်း ပြန်လာတာများ
လား..ဟင်.. နေဦး..စိုင်းလင်းဆိုရင် သူဘာလို့ အသံမပေးရမလဲ၊
ဘုရား..ဘုရား.. တစ္ဆေ့ကောင်တစ်ကောင်များ သူမအနီးသို့
ရောက်လာခြင်းလား’

ခြေသံက တစ်စ,တစ်စဖြင့် သူမနှင့်နီးကပ်လာလေသည်။
ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားရင်း သူမခန္ဓာကိုယ်လေး တဆတ်
ဆတ်တုန်ရင် လာတော့သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ..

‘ဂုန်း..’

‘အောင်မလေး..’

ခွဲဖွင့်လိုက်သော ဘီရိုအသံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသော

သူရဲကောင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

မြင်ကွင်း ကြောင့် ဇူးဇူးငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိတော့သည်။
သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘီရိုကြီးရှေ့မှဟော့ တစ်ကိုယ်လုံး
သွေးအရွဲသားနဲ့ စိုင်းလင်းက မျက်လုံးကြီးအပြူးသားဖြင့် ရပ်နေ
လေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း သွေးများ ပေကျဲနေသည့်
သံပိုက်လုံးကြီး ကိုင်ဆွဲထားလေသည်။

‘ဇူးဇူး...ငါ...ငါပါဟ...နင်ကလည်း...’
‘နင်...နင်...သွေးတွေနဲ့ ဘာ...ဘာဖြစ်လာတာလဲ’
‘ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး...ဟို...ဟိုကောင် အောင်ခန့်’

စိုင်းလင်းက ထိတ်လန့်မှု မပြေသေးသော အသံတုန်ကြီး
ဖြင့် အောင်ခန့်အဖြစ်အပျက်ကို ခပ်မြန်မြန်ပြောပြလိုက်သည်။
ဇူးဇူးမျက်နှာမှာလည်း စိုင်းလင်းပြောပြနေသည်ကို နားထောင်ရင်း
အံ့ဩထိတ်လန့်လွန်း၍ ဖြူဖွေးနေလေသည်။

‘အဲဒါပဲ ဇူးဇူး...ကျန်နေတဲ့ တို့နှစ်ယောက်လည်း
ဒီအိမ်ကြီးထဲက အမြန်ဆုံးလွတ်မှဖြစ်မယ်...နို့မို့ဆို...’

စိုင်းလင်းက ပြောရင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို သူ့ဟိုရသွား

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

ဟန်ဖြင့် သူ့လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။

‘ဟာ...သုံးနာရီတောင် ခွဲပြီးပြီ...မကြာခင် မိုးလင်း
တော့မယ်... ကဲ...လာ...အချိန်မရှိတော့ဘူး ဇူးဇူး’

စိုင်းလင်းက သူမလက်ကိုဆွဲ၍ အခန်းကြီးအတွင်းမှ
ပြေးထွက် ရန်ပြင်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပင်..

‘စိုင်းလင်း...ရေ..’ ‘ဇူးဇူး...ရေ..’

အဝေးမှခပ်သဲ့သဲ့လွင့်မျောလာသော သူတို့နှစ်ယောက်
နာမည်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား အသံထွက်ပေါ်လာရာဘက်ဆီသို့ ဦး
ခေါင်းကို လှည့်ကာ နားစွင့်မိလိုက်ကြသည်။

‘စိုင်းလင်းရေ..’ ‘ဇူးဇူး...ရေ’

ခေါ်သံက တဖြည်းဖြည်းပီပြင်လာလေသည်။

စိုင်းလင်းက အသံကို သေချာစွာနားစိုက်ထောင်ပြီး
မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားလေသည်။

‘ဟင်..သေသေချာချာနားထောင်ကြည့်စမ်း ဇူးဇူး’

စိုင်းလင်း၏ထိတ်လန့်တကြားဟန်ပန်နှင့် စကားကြောင့်
ဇူးဇူး လည်း သေချာခွာနားစိုက်ပြီး ထောင်ကြည့်မိလိုက်လေ၏။

‘ဟင်’

သူမလည်း မျက်လုံးကလေးဝိုင်း၍သွားရလေတော့ပြီ။
အဘယ် ကြောင့်ဆိုမူ သူတို့နှစ်ဦးကြားနေရသောအသံမှာ သူတို့၏
သူငယ်ချင်း ဇော်ရဲ၏အသံဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဇူးဇူးက အံ့ဩလွန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုင်းလင်း
မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဇော်..ဇော်ရဲ မသေဘဲ..ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ငါ..ငါတို့နောက်
ထိုက်လာတာထင်တယ်..စိုင်းလင်း’

စိုင်းလင်းလည်း ဧဝေဝေါဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ ပြီးမှ...

www.burmeseclassic.com

‘နင်အရူးလား ဇူးဇူး...ဒီလောက်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဇော်ရဲ
မသေရအောင်’

ပြောနေရင်းမှ သူတစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရသွားလျက်
စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားရလေတော့သည်။

ဇော်ရဲလည်း အောင်ခန့်လိုများဟူသော အတွေးက
စိုင်းလင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ သူလက်မှ
နာရီကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ လေးနာရီထိုးရန် (၁၅)
မိနစ်ခန့်မျှသာ လိုတော့လေ၏။ သည်(၁၅)မိနစ်အချိန်အတွင်း
သူတို့နှစ်ယောက် သည်အိမ်ကြီးအတွင်းမှ မထွက်နိုင်ကြရင်...
စိုင်းလင်း ချက်ချင်းပင် ဇူးဇူး၏လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲမှ ပြေး
ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

‘စိုင်းလင်း...ဟို...ဟို...ဇော်ရဲ’

‘နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ဇူးဇူး...အမိပွယ်မရှိတာတွေ
လျှောက်တွေးမနေနဲ့တော့...အခုချိန်မှာ ငါတို့စဝင်လာခဲ့ကြတဲ့
တံခါးမကြီးပေါက်ကို ရှောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်’

စိုင်းလင်းက သူမ၏လက်ကိုဆွဲပြီး စကြို လမ်းအတိုင်း အားသွန်ကာ ပြေးနေသည်။

ထိုအခိုက် အခန်းထောင့်ချိုးကွေ့တစ်နေရာမှ တစ္ဆေကောင်ကြီးတစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာလျက် သူတို့သွားမည့်လမ်းကို ဟန့်တားလာလေသည်။

‘မကြောက်နဲ့ ဇူးဇူး...ငါ့လက်ကိုသာ မြဲမြဲဆွဲထား’

ပြေးရင်းမှ စိုင်းလင်းက သူမကို သတိပေးသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် တစ္ဆေကောင်ကြီးထံ တည့်တည့် ပြေးဝင်သွားကြပြီး စိုင်းလင်း၏ ညာဘက်လက်ထဲမှ သံပိုက်လုံးက မြောက်တက်သွားတော့သည်။

‘ဖြောင်း...’ ‘အူး...’

စိုင်းလင်း၏ရိုက်ချက်ကြောင့် တစ္ဆေကောင်ကြီး ယိုင်လဲသွားစဉ် သူတို့နှစ်ဦး တစ္ဆေကောင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကာ ရှေ့ဆက်ပြေးခဲ့ကြလေသည်။ ထိုစဉ် ပြေးရင်းမှ စိုင်းလင်း စိတ်ထဲတွင် မသင်္ကာသည်နှင့် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

‘ဟာ..’

လက်သည်းချွန်ကြီးများ ဆန့်တန်း၍ လေထဲမှဝဲကာ လိုက်ပါလာသော ဖြူဖြူသဏ္ဍန်ကြီးကို သူ အနီးကပ်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဇူးဇူး...ဝပ်...ဝပ်စမ်း’

သူ ပြေးနေရင်းမှ ဇူးဇူးလက်ကိုပါဆွဲရင်း ဒိုင်ဘင်ပစ်၍ ဝပ်ချလိုက်ရတော့သည်။

ဂါဝန်အဖြူကြီးနှင့် တစ္ဆေ့မ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူတို့နှစ်ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဟောခနဲ ကျော်ဖြတ်သွားလေသည်။ သို့သော် သူတို့ဆက်ပြေး၍ မရအောင် တစ္ဆေ့မကြီးက စက္ကူရွက်ကလေး တစ်ရွက်လို ပေါ့ပါးစွာ လမ်းလယ်တွင် ရပ်တည်နေလေသည်။

စိုင်းလင်းလဲနေရာမှ လူးလဲကာထပြီး ချက်ချင်းပင် လက်ထဲမှ သံပိုက်လုံးကို လှံစွပ်သဖွယ်အသုံးပြုပြီး တစ္ဆေ့မကြီးထံ ပြေးဝင်သွားလိုက်တော့သည်။

ရုတ်တရက်ချက်ချင်းကြီးမို့ ပေါ့ပါးလွန်းသော တစ္ဆေမ
ကြီးပင် ရှောင်ချိန်မရလိုက်တော့။

စိုင်းလင်းလက်ထဲမှ သံပိုက်လုံးကြီးက တစ္ဆေမကြီး၏
ဝမ်းဗိုက်ကို နောက်ကျောအထိ ထုတ်ချင်းပေါက် ထိုးဖောက်ကာ
ဝင်သွားလေတော့သည်။ နာကျင်ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော
တစ္ဆေမကြီးအသံက အိမ်ကြီးအတွင်း ဖဲ့တင်ထပ်သွားလေ
တော့သည်။

စိုင်းလင်း မနားရဲသေး။ လဲကျနေသော ဇူးဇူးကို အတင်း
ပြန်ဆွဲကာ ဆက်ပြေးသည်။ ပြောရင်းမှ သူ့နာရီကို ကြည့်လိုက်
တော့ လေးနာရီထိုးရန် (၁၀)မိနစ်ခန့်သာ လိုတော့ပေ၏။

ဇူးဇူးရောသူပါ ပွန်းပဲ့ရာများအပြင် ချွေးနှင့်ဖုန်မှုန့်များ
အလိမ်းလိမ်းကြောင့် လူရုပ်မပေါက်ကြတော့။

မောဟိုက်လွန်းသဖြင့် သူတို့နှလုံးများ ပေါက်ကွဲထွက်
တော့မတတ်လည်း ဖြစ်နေကြပေပြီ။

ဆိုစဉ် သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်မှ သူတို့ဝင်လာစဉ် ဧည့်ခန်း

ကြီးနှင့် မင်းတုံးချထားသည့် တံခါးမကြီးကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ်
တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေတော့သည်။

စိုင်းလင်းက ဇူးဇူးလက်ကို မလွတ်တမ်းဆွဲရင်း တံခါးမ
ကြီးဆီသို့ အားကုန်ပြေးသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်..

‘အ..စိုင်း..စိုင်း..လင်း..ဇူးဇူး..ငါ့ကို မထားခဲ့ကြပါနဲ့..’

သူတို့နှစ်ဦး အံ့ဩစွာနောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်ကြ
သည်။ ရင်ဘတ်တွင် ဖောက်ဝင်နေသော သံချွန်ကြီးတန်းလန်းနှင့်
သူတို့နောက် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်လိုက်လာနေသည့် ဇော်ရဲကို မယုံကြည်
နိုင်ဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

‘စိုင်းလင်း..ဟို..ဟိုမှာ..ဇော်ရဲ..ဇော်ရဲကို လုပ်ပါဦး’

ဇူးဇူး စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မမောတကောပြောသည်။

စိုင်းလင်း ဇော်ရဲကို ပြန်ကြည့်ကာ တွေ့ဝေသွားသည်။ သူ့နာရီကို

www.burmeseclassic.com

ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ လေးနာရီထိုးရန် သုံးမိနစ်မျှသာ လို
တော့သည်။ သူတို့နှင့် တံခါးမကြီးကလည်း လက်တစ်ကမ်းသာ
လိုဟော့၏။

‘စိုင်းလင်း...ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့...’

ဇော်ရဲအသံက သနားစဖွယ်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
ဒါ...လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သောအရာ။ သံချွန်ကြီးတစ်ခုလုံး ရင်ဘတ်မှာ
ထုတ်ချင်းခတ် ဖောက်ဝင်ခြင်းခံရသော လူတစ်ယောက်အတွက်
ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်ဖို့ရန် နည်းလမ်းမရှိနိုင်။ အမှန်ပင်
ဇော်ရဲသည်လည်း အောင်ခန့်ကဲ့သို့ တစ္ဆေတစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်း
လဲသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

ထိုစဉ်...ဇူးဇူးက ဇော်ရဲအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ငိုသံပါ
ကြီးဖြင့်..

‘စိုင်းလင်း...ဇော်...ဇော်ရဲကို ကယ်ပါဦး...’

‘မ...မဟုတ်ဘူး၊ ဇူးဇူး...ဒါ...တို့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့
မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ...သူ...တစ္ဆေဖြစ်နေပြီ’

ဇူးဇူးမျက်ဝန်းများက သူပြောတာကို လက်မခံနိုင်သော အရိပ်အရောင်များ ထွက်နေသည်။

‘ငါ ပြောတာကို ယုံစမ်း ဇူးဇူး...ဒါ..တို့သူငယ်ချင်း ဇော်ရဲအစစ် မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ဇူးဇူးရေ..ငါ နင်တို့သူငယ်ချင်းအစစ်ပါ.. ငါ့ကိုလည်း ကယ်ကြ ပါဦးဟာ..’

ဟင်..သေချာနေပြီ၊ ဤမျှကွာလှမ်းနေသော နေရာမှ သူ့စကားကို သာ မန်လူသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် လုံးဝကြား နိုင်သော အခြေအနေမျိုးမဟုတ်။ စိုင်းလင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချကာ ဇူးဇူးလက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

‘လာ..ဇူးဇူး..မချိန်မရှိတော့ဘူး..ငါတို့ အပြင်ကို ထွက် ကြမယ်’

ဇူးဇူးက သူမ၏လက်ကို အတင်းရုန်းဖယ်လိုက်သည်။

‘ဒါ..ဇော်ရဲမှ ဇော်ရဲအစစ်ပဲ စိုင်းလင်း..နင် ကိုယ့်သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်လုံးကို ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ထားပစ်ခဲ့

တော့မှာလား'

'ဟာ...ဇူးဇူး...'

'တော်ပြီ...နင်မကယ်ရင် ငါသွားကယ်မယ်'

'ဇူးဇူး...ဇူးဇူး...ဟာ...'

စိုင်းလင်း မတားနိုင်မိမှာပင် ဇူးဇူးက နောက်ပြန်လှည့်ကာ
 ဇော်ရဲဆီသို့ ပြေးသွားတော့သည်။ စိုင်းလင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ
 တော့။ ထိုအချိန် ဇူးဇူးက သံချွန်ကြီးတန်းလန်းနှင့် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်
 လျှောက်လာနေသော ဇော်ရဲထံသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

'ဇော်...ဇော်ရဲ...'

'ဇူး...ဇူး...အ...'

သူမ ယိုင်နဲ့သွားသော ဇော်ရဲ၏လက်ကို ဖမ်းကိုင်တိမ်း
 ပေးလိုက်သည်။ အဲဒီမှာပဲ ဇော်ရဲနောက်က တန်းစီကာလိုက်
 ပါလာကြသော တစ္ဆေကောင်ကြီးများကို ဇူးဇူးထိတ်လန့်တကြား
 ခြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ တစ္ဆေကောင်ကြီးများက အလံ့မျိုး
 ခုံဖြင့် ညည်းညူ၊ အော်ဟစ်ရင်း တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာနေကြ

တစ္ဆေ့မျက်နှာများ

သည်။ ဇူးဇူး ကြက်သေသေကာ သူမတို့ဆီ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်
 လာနေကြသော ထိတ်လန့်မသတိချင်စဖွယ် အကောင်ကြီးများကို
 တဒဂံငေးကြည့်နေမိသည်။ ရှေ့ဆုံးက လက်ကြီး တစ်ဖက်ပြတ်
 နေသော တစ္ဆေ့ကောင်ကြီး။ အဲဒီနောက်မှ ခေါင်းကြီးမပါတော့ဘဲ
 ခန္ဓာကိုယ်ကြီးချည့်လျှောက်လာနေသော တစ္ဆေ့ကောင်။ ဂါဝန်ဖြူ
 သံပိုက်လုံးကြီးတန်းလန်းနှင့် တစ္ဆေ့မ။ သူတို့နောက်မှလည်း တစ္ဆေ့
 ကောင်ကြီး နှစ်ကောင်။ တစ်ကောင်က လက်ကြီးတစ်ဖက် ကျိုး
 ကြေတွဲလောင်းကျနေကာ ကြေမွနေသော အော်ဂလီဆန်ဖွယ် သွေး
 သံရဲရဲ မျက်နှာကြီးနှင့်။

ဇူးဇူး နောက်ဆုံးမှ တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ရုတ်
 တရက် သူဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများကို သတိထားမိ
 သွားသည်။

‘ဟင်..ဒါ..ဒါ..အောင်..အောင်ခန့်’

သူမ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ဇော်ရဲ၏မျက်နှာကို ကြည့်
 လိုက်မိတော့သည်။ အဲဒီအချိန် ဇော်ရဲ၏မျက်နှာကြီးကလည်း

‘အောင်မလေး...’

ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးစိမ်းကြီးများနှင့် ဇော်ရဲက
သူမကို ကြောက်မက်ဖွယ် ပြူးဖိုးဖြီကြီးကြည့်နေသည်။

‘ဟီးဟီး...စူးစူး နင် ငါတို့နဲ့ နေခဲ့မယ် မဟုတ်လား...
ငါတို့အတွက် ဒီမှာနေရာတွေ အများကြီးရှိတယ်...ဟီးဟီး...’

စူးစူး အံ့ဩထိတ်လန့်လွန်း၍ စကားပင် မပြောနိုင်တော့။
အဲဒီအချိန် ဇော်ရဲ၏ လက်သည်းခွန်ကြီးများနှင့် သန်မာသော
လက်ကြီးတစ်ဖက်က သူမကို ဆွဲယူချုပ်ကိုင်ထားလိုက်တော့သည်။
ဒီတော့မှ သူမ ထိတ်လန့် တကြားဖြင့် ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း၊
စိုင်းလင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ လိုက်တော့သည်။ စိုင်းလင်းက
ဖွင့်ဟသွားပြီဖြစ်သော တံခါးမကြီး၏ အလယ်တွင်ရင့်ကာ
စိုးရိမ်တကြီး မျက်နှာမျိုးဖြင့် သူမကိုကြည့်နေသည်။ သူ့ဝံ့စံက

www.burmeseclassic.com

ချီတုံချတုံဖြစ်နေသည့် အမူအယာမျိုး။

‘အား...စိုင်း...စိုင်းလင်း...ငါ့ကို ကယ်ပါဦး...အား...’

ဇူးဇူး ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း ဇော်ရဲ၏ လက်ကြီး
အတွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် ရုန်ကန်နေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟီး...ဟီး...’

ကြောက်မက်ဖွယ် အစွယ်ဖြူဖြူကြီးများ ငေါထွက်နေ
ပြီးဖြစ်သော ဇော်ရဲက သူပါးစပ်ကြီးကိုဖြဲကာ အားပါးတရ
ရယ်မောနေသည်။ ထိုစဉ်ပင်..

‘မကြောက်နဲ့ ဇူးဇူး...ငါလာပြီ..’

စိုင်းလင်းက ရုတ်တရက် သူမကို အားပေးကာ အော်ရင်း
ပြေးဝင်လာတော့သည်။ ဇော်ရဲ တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးကလည်း အရယ်
ရပ်ကာ ကြောင်ကြည့်နေမိလေ၏။

‘ဟိတ်..’

လက်တစ်ကမ်းအကွာရောက်သည်နှင့် စိုင်းလင်း၏ မန္တ
ကိုယ်က မြောက်တက်သွားတာ တစ္ဆေ့ကောင်ဇော်ရဲ၏ မျက်နှာ

ကြီးကို မိမိရရကြီး ခုန်ကန်ပစ်လိုက်တော့သည်။

‘ဖြောင်း...’

တစ္ဆေကောင်စော်ရဲ၏ မျက်နှာကြီး တစ်ဘက်သို့လည်သွားကာ ဝုန်းခနဲပြုလဲသွားသည်။ လက်ထဲမှ ဇူးဇူးလည်ထွက်သွားလေ၏။ စိုင်းလင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ကျသည်နှင့် လဲကျနေသော ဇူးဇူး၏လက်ကို ပြေးကာ ဆွဲထူလိုက်သည်။

‘ဇူးဇူး မြန်မြန်ထ...တို့အမြန်ဆုံး အပြင်ထွက်ကြမယ်’

ဇူးဇူးထိတ်လန့်တကြီးဖြင့် ကဗျာကယာ လူးလဲထသည်။ ထိုအချိန် စိုင်းလင်းကန်ချက်ကြောင့် လဲကျသွားသည့် စော်ရဲတစ္ဆေကောင်ကြီးက ဒေါမာန်တကြီး မာန်ဖိ ကာ ပြန်ထလာသည်။ စိုင်းလင်း ဇူးဇူးလက်ကိုလွှတ်၍ တစ္ဆေကောင်ကြီးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလည်း အော်၍..

‘ဇူးဇူး...အိမ်ကြီး အပြင်ဘက်ရောက်အောင် အမြန်ဆုံး ထွက်... သွား...သွား...’

ဇူးဇူးတံခါးမကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။ သို့သော်..

တံခါးမကြီးရှိရာသို့ ရောက်သည်နှင့်..

‘ဝုန်း..’

‘ဟင်..’

တံခါးမကြီးက သူ့အလိုကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲပိတ်သွားသည်။

စူးစူးကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ သူမ အကြည့်က မှန်ချပ်များ ဟောင်းလောင်းပေါက်ဖြစ်နေကြသော ပြူတင်းပေါက်များဆီ အကြည့်ရောက်သွားပြန်သည်။ သည်စဉ်မှာပဲ..

‘ချပ်..’

‘ချပ်..’

‘ချပ်..’

‘ဟင်..’

အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဟောင်းလောင်းပေါက်ဖြစ်နေသော ပြူတင်းပေါက်တံခါးများမှ မှန်ချပ်များ သူ့အလိုလို ပေါ်လာကြကာ ထိုးပိတ်သွားကြပြန်သည်။ သူမတို့အတွက် အပြင်ဘက်သို့ထွက်ရန် တံခါး အားလုံးပိတ်သွားကြ

www.burmeseclassic.com

လေပြီ။ ဇူးဇူးထိတ်လန့်အားငယ်စွာဖြင့် စိုင်းလင်းရှိရာ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူမရှိရာဘက်သို့ ဝုန်းခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ စိုင်းလင်းလွင့်ကျလာသည်။

‘အား...ကျွတ်...ကျွတ်...’

‘စိုင်းလင်း...စိုင်းလင်း...’

ပါးစပ်မှ စီးကျလာသော သွေးများကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ရင်း စိုင်းလင်း ဒူးထောက်ကာ ပြန်ထလာသည်။

‘ဟာ...ဟာ...ဟီးဟီး...ဂီး...ဂဲ...အူး...’

ထိုအချိန် တစ္ဆေကောင်ကြီးများအားလုံးက သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဝိုင်းမိသွားကြပြီ ဖြစ်၏။

ဇူးဇူး စိုင်းလင်း လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးဖက် တွယ်ရင်း ငယ်သံပါအောင် အော်မိလိုက်တော့သည်။

တစ္ဆေကောင်ကြီးများက တရွေ့ရွေ့ ယိုင်နဲ့သော ခြေလှမ်း များဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ဝိုင်းပုတ်နေကြသည်။ ပုတ်အဲ့အဲ့၊ ညှိနှိုင်း အော်ဂလီဆန်ဖွယ် အနံ့ဆိုးကြီးများကလည်း တစ္ဆေကောင်ကြီး

www.burmeseclassic.com

မျှော်လင့်တည်း တစ္ဆေ့ကောင် ကြီးများ၏ ခန္ဓာကိုယ်များမှ လွင့်
 ဖြင့်နေ၏။ ထိတ်လန့်သွေးပျက်ဖွယ် ကောင်းလွန်းလှသည့်
 ပုံသဏ္ဍာန်ကြီးများနှင့် နှလုံးပျက်ဖွယ် အသံဆိုးကြီးများကြောင့်
 သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦး တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း
 ပူးကပ်နေကြရသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ကြောက်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊
 စိုးရိမ်ခြင်းများ၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။
 ထိုအခိုက်တွင်ပင်..

‘ဒင်...ဒင်...’ ‘ဒင်...ဒင်...’

စူးရှကာ ကျယ်လောင်လွန်းလှသည့် တိုင်ကပ်နာရီကြီး
 အသံက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ နာရီသံကြီးက
 လေးချက်တိတိ။ အသံမျိုးစုံဖြင့် အော်ဟစ်ကာ လှည့်ပတ်နေသော
 တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးများ အားလုံး တိခနဲရပ်တန့်သွားကြသည်။
 လုံးဝအသံများ တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ ပြီး...သူတို့ ခေါင်းကြီးမှ
 အားလုံး နာရီသံကြီးထွက်ပေါ်လာရာ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်လုပ်ဆီသို့
 လေးတွဲစွာ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သို့ခဏတွင်ပင်

စိုင်းလင်း ရုတ်တရက်ရလိုက်သောအကြံတစ်ခုကြောင့် လှုပ်ရှားမှု
 တစ်ခုကို လျှပ်ပျက်သလို ပြုလုပ်လိုက်လေတော့သည်။ သူ့ရှေ့
 တည့်တည့်တွင် ရောက်နေသည့် ဂါဝန်ဖြူတစ္ဆေမကြီးဝမ်းစိုက်မှ
 သံပိုက်လုံးကြီးကိုအားဖြင့် ဆောင့်ဆွဲကာ နှုတ်ယူလိုက်သည်။
 အူး...ခနဲ တစ္ဆေမကြီး၏ ညည်းညူ သံအဆုံး သူ့လက်ထဲတွင်
 သံပိုက်လုံးကြီးပါလာတော့သည်။ စိုင်းလင်း သူ့လက်ထဲသို့ သံပိုက်
 လုံးကြီးရောက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းတံခါးမကြီး၏ အပေါ်ဘက်ရှိ
 မှန်ချပ်အဝိုင်းကြီးဆီသို့ အားကုန်လွှဲ၍ ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

‘ခွမ်း...’

အသံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ ကွဲကြေကာ ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွား
 လော အံပေါက်ဝိုင်းကြီးမှ အပြင်ဘက်က ဖျိုတက်လာသည့် ရောင်နီ
 အလင်းရောင်များ ဝင်ရောက်လာကြလေတော့သည်။

‘အူး...’

‘ဂရား...’

‘ဂီး...’

ပြင်ပမှ အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ္ဆေ့ကောင်
ကြီးများ သူတို့ပျက်နာကြီးများကို ထိတ်လန့်တကြားကွယ်ဝှက်၍
ညည်းသံကြီးများပြုကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။

စိုင်းလင်း ရရှိသောအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့။
စူးစူးလက်ကို ရုတ်တရက်ဖမ်းဆွဲကာ တံခါးမကြီးဆီသို့ တဟုန်
ထိုးပြေးသွားလိုက်တော့သည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူရှိသမျှအားကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး တံခါး
မကြီးကို ဆောင့်ဆွဲဖွင့်ချလိုက်တော့သည်။

ဝုန်း.....

တံခါးမကြီးပွင့်သွားပြီးနောက်မှ အားလွန်လာသော
စူးစူးခန္ဓာ ကိုယ်ကပါ သူ့ကို တိုက်ချသွားပြီး နှစ်ယောက်သား
အပြင်ဘက်သို့ တလိမ့်ကောက်ကွေးပြုတ်ကျ လိမ့်ထွက်သွားကြ
လေတော့သည်။

ထိုအချိန် အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ထိတ်လန့်ခြောက်ငြားဖွယ်
တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးများ၏အော်သံက ကမ္ဘာပျက်လောက်အောင်

၁၀၅

ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

စိုင်းလင်းနှင့်ဇူးဇူးတို့ နှစ်ယောက်သား မောဟိုက်ခြင်း
နာကျင်ခြင်းများကို ဂရုမစိုက်အား...

လဲကျနေကြရာမှ အမြန်ဆုံး လူးလဲကုန်းရုန်းထကာ
အိမ်ကြီးနှင့် အဝေးဆုံးနေရာဆီသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။
ထိတ်လန့်ခြင်း၊ မောဟိုက်ခြင်းများကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သားများ
ပေါက်ကွဲထွက်တော့ မတတ်ခံစားနေကြရလေသည်။ သို့သော်
ပြေးနေသော သူတို့ခြေထောက်များကိုမူ မရပ်ရဲသေး...။

မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားမှ ကုန်းမြင့်ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း
အသက်ထွက်တော့မတတ် ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ထိုအခိုက် အမောလွန်ကာ ယိုင်နဲ့နေပြီဖြစ်သော သူတို့
ခြေလှမ်းများက တစ်ချက်တွင် ခွေကနဲဖြစ်သွားကြကာ...

‘အ..’

‘အောင်မလေး..’

နှစ်ယောက်သားလုံးထွေးကာ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း

ထေဇ္ဇေလှော်နာများ

လိမ့်ဆင်းသွားကြတော့သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူမတို့
နှစ်ယောက်စလုံး.....

မောပန်းခြင်း...

နာကျင်ခြင်း...

ထိတ်လန့်ခြင်းများနှင့်အတူ...

အခန်း(၅)

မွေ့ယာခင်းကြီးပေါ်မှ ထိတ်လန့်စွာအော်ဟစ်ရင်း ပြုတ်ကျလာသော ဇူးဇူးကြောင့် သူတို့အားလုံး နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေကြရာမှ လန့်နိုးလာကြတော့သည်။

ဇူးဇူးခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် အဖိခံလိုက်ရသော စိုင်းလင်းက မျက်နှာကို မှဲ့ရှုံ့ရင်း နာသွားသော သူ့လက်ကို ပွတ်သတ်နေသည်။

‘အား...ကျွတ်ကျွတ်... နင်လုပ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်ချည်းပဲ... ဇူးဇူး ဘာဖြစ်တာလဲ...’

ဇနီး ယခုအချိန်ထိ ထိတ်လန့်မပြေသေးသောမျက်နှာဖြင့်
ဓမ္မာလုံးအပြူးသား ရှိနေသေးသည်။ ထိုအချိန် ဇော်ရဲနှင့်အောင်ခန့်
တို့ကလည်း အလူးအလဲထလာကြကာ..

‘ဘာဖြစ်မှလဲ..သူ..အိမ်မက်,မက်ပြီး ထကြောင်တာပဲ
ဖြစ်မှာပေါ့..ဒီကောင်မစုတ်လေးက အမြဲတမ်းဒီလို ဖြစ်နေကျပဲ’
ဇော်ရဲကပြောပြီး အခန်းကြီးအတွင်းကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့..တဆက်တည်း...

‘ဟာ..မိုးတောင်အတော်လင်းနေပြီကွ.. အားလုံးထကြ
တော့.. ငါတို့ လမ်းရှာပြီးပြန်ကြရဦးမယ်’

မှန်ချပ်များကင်းမဲ့ကာ ဟောင်းလောင်းပေါက်များဖြစ်
နေသည့် ပြူတင်းပေါက်များမှ နေရောင်နုများ ဖြာဆင်းကျနေကြ
လေပြီ။

ထိုအချိန် အောင်ခန့်ကလည်း..နေရာမှ ထရပ်ကာ..
‘ဟုတ်တယ်ဟေ့..အတော်တောင်လင်းနေပြီ.. တကြ
တော့.. အခုလောက်ဆို တို့အိမ်တွေကလည်း စိတ်ပူနေကြ

သူရဲကောင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

တော့မယ်.. မြန်မြန်လမ်းရှာပြီး ဒီနေ့အိမ်ပြန်ရောက်ကြမှ ဖြစ်
မယ်'

ဇူးဇူး ဇော်ရဲနှင့် အောင်ခန့်တို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ကာ မျက်
လုံးအပြူးသားနှင့် ရှိနေဆဲ..

စိုင်းလင်းက ဇူးဇူးပုံစံကိုကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်
သွားလေသည်။

'ခုထိ နင် ဘာကြောင်နေတာလဲ..ဇူးဇူး..'

'ငါတို့..ဟို..ဟို..'

ဇော်ရဲနှင့် အောင်ခန့်တို့ကလည်း ဇူးဇူးကို ဝိုင်းကြည့်လာ
ကြသည်။ ပြီးမှ ဇော်ရဲက စိုင်းလင်းအား..

'လုပ်မနေနဲ့၊ စိုင်းလင်း..ငါပြောသလို သူ အိမ်မက်
ယောင်ပြီး ကြောင်နေတာ.. သူ ဒီလိုပဲအမြဲတမ်းဖြစ်နေကျ..
သူ့အိမ်ကလည်း ဗီဒီယိုသရဲကားတွေချည်း အမြဲကြည့်တတ်
တဲ့..သူ့အကျင့်ကို ပြောတာလည်း မရဘူး၊ မင်း..မယုံရင်ဖေး
ကြည့် အခုလည်း သူ့ဗီဒီယိုကားတွေထဲက တစ္ဆေသရဲဇာတ်လမ်း

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

မျိုးတွေ အိမ်မက်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်'

ထိုအခါ ဇူးဇူး သူမ၏ အခြေအနေကို ဆက်စပ်မိသွား

ပြီး...

'နင်တို့ကလည်းဟယ်..'

ဟု ဆိုကာ ပြုံးရယ်မိတော့သည်။

အဲဒီမနက်က သူတို့အားလုံး ခေတ္တတည်းခို အိမ်စက်ခဲ့ ကြသော အိမ်အိုပျက်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြကာ ခြေလျှင်ခရီးနှင့်ပင် ကညင်ပင်စခန်းဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအခါမှ လမ်းမှားခြင်းမဟုတ်ပဲ။ စိုင်းလင်း မျက်စိမှားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း သိခဲ့ကြရလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နောက်ထပ် (၁၀)မိနစ်ခန့် နောက်ပြန်လျှောက်ခဲ့ယုံမျှနှင့် ကညင်ပင်စခန်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ သူတို့အားလုံး လမ်းလျှောက် ကာ စကားများပြောဆိုနေကြရင်းဖြင့် သည်စခန်းကို လွန်ခဲ့ခြင်း အား မသိလိုက်ကြခြင်းပါလေ။

ကညင်ပင်စခန်းဆီသို့ရောက်သည်နှင့် စိုင်းလင်းက သူ

အသိ တောအုပ်တစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းခဲ့၍ ထိုတော
အုပ်မှပင် သူပိုင်ဂျစ်ကားနှင့် သူတို့မြို့ကလေးအထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့
လေ၏။ ဇော်ရဲ၏ပျက်နေသော ကားကိုလည်း သူတို့စီးလာ
သောကားနှင့်ပင် တွဲချိတ်ကာ ဆွဲလာခဲ့ကြရလေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သူတို့အားလုံး လူကြီးများ၏အဆူ
ကိုတော့ဖြင့် နည်းနည်းပါးပါးခံခဲ့ကြရသည်။

စူးစူးတစ်ယောက်ကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ထူးခြားသော
အိမ်အိုပျက်ကြီးတစ်လုံးအတွင်း တစ်ညတာ အိပ်စက်ခဲ့ရပြီး
မက်ခဲ့ရသော ခြောက်ခြားဖွယ်အိမ်မက်ကြီးကို တော်တော်နှင့်
မေ့မရဘဲရှိနေခဲ့ရလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာတော့ သူတို့သူငယ်ချင်း
လေးယောက်စလုံး စကားစပ်မိသွားကြရင်း ဒီအိမ်ပျက်အိုကြီး
အကြောင်းကို ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဒီအခါ အောင်ဆန်က..

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက်လည်း အိမ်ပျက်ကြီးထဲ လျှောက်

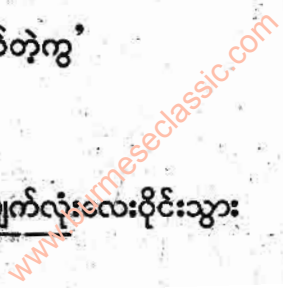
ကြည့်စို့သွားကြရော... ငါနဲ့ဇူးဇူးလည်း မိုက်ပြည့်တဲ့အရှိန်... ပင်ပန်း
 တဲ့အရှိန်နဲ့ အိပ်လိုက်ကြတာ သိုးကနဲ့ပဲ... ဒါနဲ့ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်
 မှာ မင်းတို့ ဘာတွေတွေ့ခဲ့ ကြသလဲ၊ မြေတိုက်ခန်းဆိုတာတွေ
 ရော တွေ့ကြသလား'

အောင်ခန့်၏အမေးကို စိုင်းလင်းနှင့် ဇော်ရဲတို့က မဖြေ
 သေးဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။
 ပြီးမှ ဇော်ရဲက စိုင်းလင်းအား မင်းပြောပြလိုက်ပါကွာဟူသည့်
 သဘော မေးတစ်ချက်လှမ်း ထိုးပြလိုက်သည်။ သည်တော့မှ
 စိုင်းလင်းက...

'မင်းတို့ ကြောက်နာစိုးလို့ မပြောတာ... အိမ်ကြီးက
 တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့အိမ်ကြီးကွ... ကညင်ပင်စခန်းက သစ်သမား
 တွေဆိုရင် ဒီအိမ်ကြီးနား ယောင်လို့တောင်မသွားရဲကြ
 ဘူးတဲ့ကွ... ဟဲဟဲ... သရဲအရမ်းခြောက်တယ်တဲ့ကွ'

'ဟင်..'

ဇူးဇူး စိုင်းလင်း၏စကားကြောင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွား

သည်။ စိုင်းလင်းက ဆက်ပြောသည်..

‘ငါတို့ကတော့ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဆိုသလို ဘာမှန်းမသိကြတာကိုးကွ..သိလည်း ငါကတော့ ဒါမျိုးတွေ အယုံအကြည်မရှိပါဘူး.. ဒါပေမယ့် အိမ်ကြီးကတော့ ထူးဆန်းတာ အမှန်ပဲ.. မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေကွာ၊ ဒီလိုလူမနေဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ စက်သွားနေတဲ့ တိုင်ကပ်နာရီအိုကြီးတစ်လုံးရှိနေတာ မထူးဆန်းဘူးလား’

‘ဘာ..စက်သွားနေသေးတဲ့ တိုင်ကပ်နာရီကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်’

စူးစူး အံ့သြလွန်းသဖြင့် အသံပင် အတော်ကျယ်သွားလေသည်။ စိုင်းလင်းကမူ စူးစူးအား တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး သူ့စကားကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘အဲဒါထားဦး..နောက်ပြီး အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ခြေတံဆိပ်ခန်းကြီးတွေလည်း ရှိနေတယ်..ငါနဲ့စော်ရဲတောင် ဒီ မြေတိုက်ခန်း

ကြီးထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ဟာကြီးတွေကြောင့် တော်တော်တော့
လန့်သွားခဲ့ကြတယ်’

အောင်ခန့်က စကားဖြတ်ကာ ဝင်မေးသည်။ စိုင်းလင်းက
ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ခပ်တော့တော့ပြုံးလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ...

‘ဟင်းဟင်း...အဲဒီတုန်းကသာ ငါတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ဟာကြီး
တွေကို မင်းနဲ့စူးစူးကို ပြောလိုက်ရင် အိမ်ကြီးထဲက မင်းတို့
နှစ်ကောင်ထွက်ပြေးကြမှာ သေချာတယ်...တို့မြင်ခဲ့ကြတာ လူသေ
ထည့်တဲ့ အနက်ရောင် အခေါင်းတလားကြီးတွေကွ..’

‘ဟုတ်တယ်...(၅)လုံးတိတိတောင်ပဲ’

‘တချို့ရှေးရိုးစွဲအယူသည်းမိသားစုတွေဟာ ဒီလိုပဲ မိသားစု
ဝင်တွေ သေရင်မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ ထည့်ထားတတ်ကြတယ်လေ။
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

ဇော်ရဲကလည်း ဝင်ရောက်ပြီးပြောလိုက်လေသည်။ အဲဒီ
အချိန် စူးစူးတစ်ယောက်ကတော့ အလွန်အမင်း အံ့ဩထိတ်တိတ်လန့်
စိတ်ဖြင့် စကားပင်မပြောနိုင်လောက်အောင် ရှိနေလေပြီ။ သူမမက်

ခဲသော ခြောက်ခြားထိတ်လန့်ဖွယ် အိမ်မက်ကြီးထဲကအတိုင်း
သူတို့ပြောပြနေသည်များမှာ ထူးဆန်းစွာ တိုက်ဆိုင်နေသည် မဟုတ်
ပါလား။ ထိုစဉ် အောင်ခန့်က အံ့ဩနေသော လေသံမျိုးဖြင့်..

‘ဒါကြောင့် ငါ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီအိမ်ကြီးထဲရောက်
ကတည်းက တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရတာ..ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ္ဆေ
တွေရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လိမ့်မယ်ကွ’

‘ဟင်းဟင်း..မင်းက ဘာလို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ’

စိုင်းလင်းက ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံး၍မေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ငါတို့အိမ်ကြီးထဲကို စဝင်ကြတော့
ငါ အိမ်ကြီးကို အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တာ မင်းတို့မှတ်မိလား’

‘မှတ်မိတာပေါ့..အခု အဲဒီဓာတ်ပုံ မင်းကူးပြီးပြီလား’

ဇော်ရဲက ဝင်မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ကူးပြီးပြီ..အဲဒါ ပြောမလို့ပဲကွ..ငါသေသေချာချာ
ရိုက်ခဲ့တဲ ဟာ..ဓာတ်ပုံထဲမှာ အဲဒီအိမ်ကြီးပုံမပေါ်ဘူးကွ’

‘ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..’

အောင်ခန့်၏စကားအဆုံး စိုင်းလင်းနှင့် ဇော်ရဲတို့ကဝိုင်း၍
ရယ်ကြတော့သည်။ အောင်ခန့်မျက်နှာ အူကြောင်ကြောင်
ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဘာလဲကွ...မင်းတို့ ဘာရယ်ကြတာလဲ...’

‘ဟား...ဟား...ရယ်မှာပေါ့ကွ... အိမ်ကြီးပုံ ဓာတ်ပုံထဲ
မပေါ်တာ မင်းကင်မရာပျက်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ’

ဇော်ရဲက ရယ်ရင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဘာလို့ ပျက်ရမှာလဲ...ငါ့ကင်မရာက အသစ်ကွ’

‘လုပ်မနေနဲ့...ဒါဆိုလည်း မင်းဓာတ်ပုံကူးတာ သောက်သုံး
မကျလို့ပဲ ဖြစ်မယ်...ဒါနဲ့များ နာမည်ကျော်ဓာတ်ပုံဆရာ မင်းက
ဖြစ်ချင်သေးတယ်...ဟား...ဟား...’

ဇော်ရဲနှင့်စိုင်းလင်းတို့က တစ်ခါဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။

အောင်ခန့်မျက်နှာ မခံချင်ဖြစ်သွားလေ၏။

‘ကဲ...ဒါတွေထားကွာ...နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်...ငါ

အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ညအိပ်ခဲ့ပြီး နောက်နေ့တွေမှာ ဘယ်လို

ဖြစ်ခဲ့သလဲသိလား... မျက်နှာတစ်ခုလုံးယောင်ကိုင်ပြီး လက်နှစ်
ဘက်လည်း နှစ်ရက်လောက် မလှုပ်နိုင်ဘူး...ဆေးခန်းကို နှစ်ရက်
လောက်သွားယူရတယ်...ဒါရော မထူးဆန်းဘူးလား'

ဒီတစ်ခါတော့ စိုင်းလင်းနှင့် ဇော်ရဲတို့ ရယ်သံတိတ်
သွားကြသည်။ ဇူးဇူးတစ်ယောက်ကတော့ အံ့သြလွန်း၍ လူစစ်
စစ်က ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေသည်။

'အင်း...ဒါတော့ စဉ်းစားစရာပဲကွ...လမ်းမှာ မင်းဘာမှ
လည်း မဖြစ်ခဲ့ဘဲ... ဖြစ်ခြင်းဖြစ် ကြမ်းပေါက်ကျကျတဲ့ မင်း
ခြေထောက်က နာတယ်ဆို ဟုတ်သေး'

စိုင်းလင်းက ပြောပြီး စဉ်းစားဟန်လုပ်နေသည်။ ထိုအချိန်
ဇော်ရဲက...

'ဒီတစ်ခုတော့ အောင်ခန့်ပြောတာ ငါလက်ခံတယ်... ငါ
လည်း အဲဒီအိမ်ကြီးက ပြန်ရောက်ကတည်းက ရင်ဘတ်ကြီးစူး
ပြီး အောင့်နေတာ... တကယ့်ကို သံချွန်ကြီးတစ်ခုနဲ့ထိုးထားတဲ့
အတိုင်းပဲ... အခုမှ သက်သာသွားတာ...ဘာမှမကြာပေးဘူး'

ဇော်ရဲစကားကြောင့် စိုင်းလင်းက မျက်နှာတောက်သွား

လေသည်။ ခဏကြာမှ တဟား..ဟား..ရယ်မောပြီး..

‘ဟား..ဟား..သွားပြီ..မင်းတို့နှစ်ကောင်လည်း မိဇူး
လိုင်းလိုက်သွားကြပြီ..လမ်းခရီးမှာ ကားဆောင့်တဲ့ဒဏ်ကြောင့်
လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ.. ငါလည်း မင်းတို့နဲ့အတူအိပ်ခဲ့တာပဲ..
ငါကျတော့ ဘာလို့မဖြစ်လဲ..ကဲ.. ဇူးဇူးလည်း တို့နဲ့အတူပါတာ
ပဲ..သူရော ဘာဖြစ်သေးလဲ’

ပြောပြီး စိုင်းလင်းက ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့် ဇူးဇူးပျက်နာကို တစ်
ချက်ကြည့်လာသည်။

‘ကဲ..ဇူးဇူး..နင်ရော ဘာဖြစ်သေးသလဲ’

သူမ စိုင်းလင်း၏အမေးကို မဖြေနိုင်တော့ဘဲ ပြူးကြောင်
စွာ ကြည့်နေမိတော့သည်။

တကယ်လို့ အခုချိန် သူမမက်ခဲ့သော ခြောက်ခြားထိတ်
လန့်ဖွယ် ‘သွေးပျက်ည’ တစ်ညရဲ့အိမ်မက်ကို သူတို့အား ပြန်
ပြောပြ၍ရော သူတို့ ယုံကြည်ပါမည်တဲ့လား...

အောင်နိမိတ်

သူရဲကောင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

စာပေပြုစုရာအတွက်
၅၀၀၅၆၀၇၀၇

ပျက်စီးမှုပြုစုရာအတွက်
၅၀၀၀၃၂၀၇၀၇

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်နီနော့ဒိုင် (ပထမဦး)
အိန္ဒိယသံတရားဝန်၊ ရွှေဘို၊ ရွှေဘို၊ ရွှေဘို
ဖုန်း (၃)၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကင်း

အတွင်းနှင့်အပိုင်း
ဒေါ်ခင်မီတာ (၀၈၂၀၆)
ကော်ပီယိုက်ဝန်၊ ၄၂၊ ၃၁၀၆
မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကင်း
ပထမအကြိမ်
၂၀၀၇ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၀ ရက်
အုပ်စု - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၅၀၀ကျပ်

ကိုယ်စား
A-1, ၃၄-လမ်း (ဆလလ)
ဝိသုဒ္ဓိလမ်း
ကျောက်တံတား၊ ရန်ကင်း

www.burmeseclassic.com